

Naistyön jaoston
Kansainvälinen naisten rukouspäivä
7.3.2015

Minulle kuuluu hyvää
Nainen, profeetta ja rukous

Kirjoittaja:
Carolyn Rathbun Sutton
Naistyön jaoston hartauskirjojen toimittaja

Editointi: Carolyn Kujawa
Suomennos: Orvokki Asikainen, Anne Vrcelj
Editointi: Anne Vrcelj

Materiaalin on toimittanut kansainvälisen adventtikirkon naistyön jaosto

Sisältö

Terveiset pääkonferenssista.....	3
Materiaalin kirjoittajasta (englanniksi) - About the Author	4
Rukousaiheita osastoista (englanniksi)	5
Johdanto materiaalin käyttöön.....	7
Ideoita päivän ohjelmaa varten / Kiitokset	8
Ideoita käsiohjelmaan	9
Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta	10
Lasten kertomus: "Yömyöhän pelastus"	11
Children's Story: "Late Night Rescue"	12
Saarna: "Minulle kuuluu hyvää – Nainen, profeetta ja rukous"	14
Saarnan lähdeviitteet	22
Sermon: "It Is Well (The Woman, the Prophet, and the Prayer)"	23
Sermon Footnotes	31
Iltapäiväohjelman ideoita (englanniksi) - Afternoon Program Ideas and Resources	32
A. Program Idea #1: "In Celebration of Prayer!"	32
B. Program Idea #2: "Turning Need into a Prayer Ministry"	37
• Praying for our Children	
• Praying via the Internet (to Combat Separation and Loneliness)	
• Praying in Time of War	
• Crisis-based Prayer Ministry	
• In groups of three or five: Corporate brain-storming for starting a needs-based church prayer ministry	
C. Collaborative Group Prayer Activity Idea	45
D. Children's Story handout options	46

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH

General Conference
World Headquarters

Department of Women's Ministries

12501 Old Columbia Pike
Silver Spring, Maryland
20904-6600 USA
Telephone (301) 680-6608
Fax (301) 680-6600
<http://wm.gc.adventist.org>

Rakkaat naistyön johtajat,

Kansainvälinen naisten rukouspäivänä naiset voivat yhdessä etsiä ihanalla tavalla Jumalaa huomaten esirukouksen vaikutuksen. Carolyn Sutton, tämän vuoden materiaalimme kirjoittaja, kiinnittää huomiomme esirukoukseen, joka on osa Jumalan suunnitelmaa meitä kohtaan.

Läpi Raamatun, Jumala on antanut erityisiä lupauksia koskien esirukousta. Jaak. 5:16 sanoo, “– Vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan.” Lisäksi Ellen G. White kirjoittaa: “*Osana Jumalan suunnitelmasta* on antaa vastauksena uskon rukoukseen sellaista, mitä hän ei antaisi, jos emme rukoilisi” (kursiivi lisätty).

Tämä materiaalipaketti sisältää kaksi osaa. Ensimmäinen osa “Minulle kuuluu hyvää: Nainen, profeetta ja rukous” on teemapäivän varsinainen materiaali. Toisessa osassa on ideoita (englanniksi) sapatti-iltapäivän ohjelmaksi “Rukouksen juhlaa! (In Celebration of Prayer!)” and “Tarpeista rukoustyöhön (Turning Need into a Prayer Ministry).” Iltapäivälle ehdotettuja ideoita voi käyttää muissakin naisten tapaamisissa myöhemmin.

Jos sinun tarvitsee muokata materiaalia jumalanpalvelustyyliinne sopivaksi, voit tehdä niin.

Tänä vuonna muistamme naisten rukouspäivän erityisissä rukouksissa Eteläisen Tyynenmeren, Trans-Euroopan sekä Läntisen Keski-Afrikan osastojen naisia, jotka elävät konfliktialueilla.

Uskon, että naisten rukous toisten naisten puolesta on arvokasta. Naiset ymmärtävät toisiaan, ja myötätunto, jota tarjoamme toinen toisillemme edistää parantumista ja eheytymistä rukouksessa.

Saakoon Jumala siunata sinua naistyössä, kun olet tukemassa ja rohkaisemassa naisia kasvamaan hengellisesti.

Armoa ja rauhaa,

Heather-Dawn Small
Naistyön jaostojohtaja

About the Author

Carolyn Rathbun Sutton recently became editor of the annual women's devotional books produced by the General Conference Women's Ministries. After teaching in the Seventh-day Adventist educational system for years (mostly in the western United States and central Africa), Carolyn edited *Guide*, her church's publication for junior-age young people.

Marrying Jim Sutton almost 20 years ago made Carolyn one half of a lay ministry team. Active in their local community and home church in Alabama, they have also been involved in prison ministry and short-term mission trips. Since 2006 the Suttons have served as volunteer field representatives for Adventist World Radio. For five of her retirement years, Carolyn produced and co-hosted a weekly television program for Better Live Television in Grants Pass, Oregon.

A cancer survivor, Carolyn knows that prayer is the lifeline that directly connects one's heart with Jesus. Her favorite Bible passages are Psalm 91 and John 14-17 which are all related to prayer. Her interests include herb and flower gardening and acoustic stringed instruments. Jim and Carolyn's blended family includes two adult sons, two daughters-in-law, and three grandchildren.

World-wide prayer concern

Mission to the Cities, unreached Territories and Victims of Abuse.

Emphasis for this year:

In an effort to make our prayers more specific, we have designated certain divisions and prayer needs for each year. We hope that you will work these into your program. If you have women in your congregation, or who can visit your church, from these designated divisions, it will add to the enjoyment and education of your day.

Divisions to be remembered in prayer:

South Pacific Division (SPD)

Territory: *Australia, New Zealand, Papua New Guinea and the Islands of the Pacific lying south of the Equator (including Nauru, Samoa, Solomon Islands, Tonga, Tuvalu, Vanuatu, and others) between Longitude 140 East and Longitude 120 West, and Kiribati north of the Equator; comprising the Australian, and New Zealand Pacific Union Conferences; and the Papua New Guinea, and Trans Pacific Union Missions.*

Requests:

1. Pray for our women and girls who are victims of domestic violence. In some of our territories, two out of every three women are victims of domestic violence and up to 50% are raped.
2. Pray that the women discover the purpose for their lives and the importance of a close relationship with God on a daily basis.
3. Pray for our women to realize their importance to their local church and to see that serving God in whatever way He has gifted them is important to the mission of the church as we await Jesus' return.
4. Pray for our ministry to our teenage girls and women under the age of 35.

Trans-European Division (TED)

Territory: *Aland Islands, Albania, Bosnia-Herzegovina, Croatia, Denmark, Estonia, Faeroe Islands, Finland, Greece, Greenland, Guernsey, Hungary, Iceland, Ireland, Isle of Man, Jersey, Latvia, Lithuania, Montenegro, Netherlands, Norway, Poland, Serbia, Slovenia, Sweden, The former Yugoslav Republic of Macedonia, United Kingdom, and the southern portion of Cyprus; comprising the Adriatic, Baltic, British, Finland, Hungarian, Netherlands, Norwegian, Polish, and South-East European Union Conferences; the Danish, and Swedish Union of Churches Conferences; and the Cyprus Section, Greek Mission, and Iceland Conference.*

Requests:

1. Prayer for Women's Ministries in our Division will be much appreciated. We are only now starting to catch up with many parts of the world. It has taken a while for many of our Unions to catch the vision of what Women's Ministries can achieve.
2. Although Poland is a country which is predominately run by men, I feel that Women's Ministries has a big part to play. Pray that ways may be opened for women to be more involved in the leadership of the church.
3. Our sisters in Greece are having a very hard time because of economic problems. Usually the women bear the biggest burden. Please remember them in prayer.

West-Central Africa Division (WAD)

Territory: *Benin, Burkina Faso, Cameroon, Cape Verde, Central African Republic, Chad, Congo, Cote d'Ivoire, Equatorial Guinea, Gabon, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Liberia, Mali, Mauritania, Niger, Nigeria, Senegal, Sierra Leone, and Togo; comprising the Eastern Nigeria, Northern Nigeria, Southern Ghana, and Western Nigeria Union Conferences; and the Cameroon, Central African, Eastern Sahel, Northern Ghana, West African, and Western Sahel Union Missions.*

Requests:

1. Please pray about the problem of Ebola in Liberia, Sierra Leone and Guinea and the West-Central Africa Division, Women's Ministries department's response to the outbreak
2. Pray for the problem of oppression in some parts of our territory
3. Pray for our new sisters in Mali who are studying the Bible with us after the Women's Ministries evangelism in that territory.
4. Pray for the baptism of the Holy Spirit for all women.

Johdanto materiaalin käyttöön

Meillä kaikilla on esirukousaiheina ihmisiä ja tilanteita, joista olemme huolissamme. Kuitenkin ajan kuluessa, kun emme koe saavamme niitä rukousvastauksia, joita odotamme, saatamme väsyä esirukoukseen. Saattaa olla, että meillä on kiusaus (1) rukoilla vähemmän palavasti ja epäsäännöllisesti, tai (2) jätämme kokonaan rukoilematta. Loppujen lopuksi, “jos tuo henkilö muuttuisi paremmaksi, hän olisi varmaan jo niin tehnyt, eikö vain?” tai “Jumala ei selvästikään tee muutosta tässä asiassa, joten ehkä en rukoile hänen tahtonsa mukaisesti. Ehkä minun pitäisi lopettaa esirukoukset.”

Vanhan testamentin kertomus sunemilaisesta naisesta muistuttaa meitä kuitenkin siitä, vaikka emme pysty näkemään taivaallisen verhon taakse, että Kristus rukoilee puolestamme ja esirukouksiemme puolesta tälläkin hetkellä. Emme pysty näkemään häntä, mutta hän on lähellä meitä ja hän on lähellä Isää, jatkuvasti tarttuen taivaan viisauteen, lupauksiin ja armoon puolestamme. Vaikka emme pysty henkilökohtaisesti näkemään hänen jumalallista intoaan ja kestävyyttään, Jeesus on siellä, missä hän lupasi olla (Joh. 14:12–18). Kertomus sunemilaisesta naisesta opettaa meille, ettei Jeesus ole jättänyt meitä kamppailemaan yksin kärsimyksiemme ja menetyksiemme kanssa, mitä tahansa ne ovatkaan. Hän ei jätä koskaan yksin.

Kuten kertomus sunemilaisesta naisesta paljastaa, Kristus rukoilee jatkuvasti kanssamme, kun rukoilemme toisten ja itsemme puolesta. Vanhan laulun sanoin voimme todeta, että Jeesus on lähellä lohduttaakseen ja rohkaistakseen meitä. Hän on uskollinen. Hän on hyvä. Hän on meidän nyt ja tulevaisuudessa. Halleluja!

Ideoita päivän ohjelmaa varten

Tämän materiaalin ohjelmaehdotukset keskittyvät esirukouksen ympärille.

Esirukouksen tavoite on tietenkin saattaa syntiset sovintoon taivaallisen Isänsä kanssa tuoden heidät Jumalan valtakuntaan. Olemme lähettäviä, kuten apostoli Paavali sanoi, kutsuen lunastettuja Luojaansa yhteyteen.

Toinen esirukouksen tärkeä tavoite on edistää ykseyden henkeä perheissämme ja seurakuntaperheessä. Siksi tässä materiaalipaketissa on ideoita henkilökohtaiseen ja perheen sekä yhteisölliseen esirukoukseen. Kun veljet ja sisaret rukoilevat ja tekevät työtä toisten pelastamiseksi, heidän sydämensä ja henkensä lähentyvät myös toisiaan. He itse asiassa vastaavat siihen rukoukseen, jonka Kristus rukoili heidän puolestaan Getsemanessa sanoessaan, ”Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun. Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. – –” (Joh. 17:20, 21).

Kirkon somistamisideat rukouksen tukemiseksi voivat sisältää esim. kauniisti asetellut läpinäkyvät verhot esittäen temppelin verhoa pyhän ja kaikkein pyhimmän välillä, suitsukkeiden polttamista, jokin mieto tuoksu suitsukkeena. Suitsutus kuvaa ”Kristuksen ansioita ja välitystoimintaa sekä hänen täydellistä vanhurskauttaan, joka uskon kautta luetaan hänen kansansa hyväksi ja joka yksin voi tehdä syntisten olentojen palvonnan kelvolliseksi Jumalalle.” – *Patriakat ja profeetat*, s. 331.

Lapsille voisi antaa lastenkertomusta varten kuvia väritettäväksi tämän materiaalipaketin lopusta. Muita värityskuvia löytyy Googlesta hakemalla ”free Bible coloring pages” –haulla. Seuraavan sivun <http://ministry-to-children.com/bible-coloring-pages/> alla oleva ”Isä meidän rukous” (The Lord’s Prayer) -värityssivut ovat eettisesti monipuolisemmat kuin joillakin muilla sivuilla.

Kiitokset

Tämä naisten rukouspäivän materiaalipaketti on osaltaan valmistunut usean naisen rukouksen ja työn tuloksena. Materiaalipaketin iltapäiväohjelman rukoukseen liittyvät todistukset kohdassa #1 ”Rukouksen juhla!” on otettu vuoden 2016 naistyön hartauskirjasta ”Living His Prayers”.

Arvostan todella kolmea kiireistä naista: Deborah Harris’ia, Patty Hyland’ia ja Cordell Liebrandt’ia, jotka avuliaasti osallistuivat materiaalin kirjoittamiseen kertoen miten Jumala johti heidän omista tarpeistaan tai haastavista tilanteista kunkin oman erityiseen esirukoukseen. Näiden naisten antia on iltapäiväohjelman kohdassa #2 ”Tarpeista rukoukseen”.

Ideita käsiohjelmaan

Esirukouspyynnöt:

Teemapäivän vuoksi käsiohjelmaan voisi varata tilaa, johon ihmiset voivat kirjoittaa rukouspyyntöjään – erityisesti esirukousaiheensa. Voit varata ohjelman loppuun alueen/ruudun, joka on helppo irrottaa käsiohjelmasta.

Ehkä naistyön vastuuhenkilö voisi seisoa seurakunnan edessä ennen rukoushetken alkua ja pyytää ihmisiä tuomaan esirukouspyyntönsä hänen avoimelle Raamatulleen. Naistyö (tai erityinen rukousryhmä) lupaa muistaa Raamatulle tuotuja esirukousaiheita seuraavan kuukauden ajan.

Lainauksia käsiohjelmaan:

- Minun Isäni on kiinnostunut kaikesta mikä huolestuttaa minua. Hän haluaa auttaa joka tilanteessa, olipa ongelma suuri tai pieni. Niinpä pyydän hänen apuaan yhä uudelleen. Alyce Pickett
- Meidän tulee rukoilla katse kiinnitettynä Jumalaan, ei vaikeuksiin. Oswald Chambers.
- "– – Rukous, joka uskossa lausutaan, parantaa sairaan. Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt syntiä, hän saa sen anteeksi." Jaak. 5:15
- Oletko nähnyt rukouksen ihmeellisen parannusvoiman? Uskollisena kristittynä nosta se, joka kärsii, ylös Jumalalle. Hän parantaa kehon, mutta myös sydämen ja mielen. Tiedätkö jonkun, joka on sairaana? Rukoile, että fyysinen terveys palautuisi. Mutta älä unohda hengellisiä tarpeita, koska Suuri lääkäri hoitaa koko ihmistä. Jokin hengellinen asia voi olla se oikea ongelma, jossa tarvitaan parantumista. (*Everyday Encouragement Journal—Spiritual Refreshment for Women*, s. 153).

Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta

Kansainvälinen naisten rukouspäivä

7.3.2015

Alkusoitto

Alkurukous

Lähetyskertomus

Kolehtirukous

Yhteislaulu

Raamatun luku:

”Sanokaa hurskaasta, että hänen käy hyvin, sillä he saavat nauttia tekojensa hedelmiä.” (Jes. 3:10 VKR.)

”Niin nainen lähti matkaan ja saapui Jumalan miehen luo Karmelinvuorelle. Elisa näki jo kaukaa, että hän oli tulossa, ja sanoi palvelijalleen Gehasille: 'Eikö tuo ole se sunemilainen nainen? Mene joutuin häntä vastaan ja kysy, mitä hänelle ja hänen miehelleen ja pojalleen kuuluu.' Nainen vastasi Gehasin kysymykseen: 'Pelkkää hyvää.'” (2. Kun. 4:25, 26.)

Esirukoushetki

Lasten kertomus: ”Yömyöhän pelastus”

Musiikkiesitys

Saarna: ”Minulle kuuluu hyvää – Nainen profeetta ja rukous”

Yhteislaulu: ”Kun rauhasi virtaa” [Seurakunta laulaa 246]

Päätösrukous

Loppusoitto

LASTENKERTOMUS

YÖMYÖHÄN PELASTUS¹

[Huomautus kertomuksen esittäjälle: Voit korvata tytön nimen paremmin omaan kulttuurisi sopivaksi, jotta lapset voivat helpommin samaistua kertomukseen.]

Yhdeksänvuotias Gail ja hänen pikkuveljensä ja siskonsa olivat tätinsä luona. Täti hoiti heitä sen aikaa, kun heidän vanhempansa olivat iltakylässä. Sitten tuli ilta ja nukkumaanmeno-aika, mutta vanhemmat eivät olleet vielä tulleet kotiin. Täti laittoi heidät yöpukuihin ja pani heidät kaikki samaan vuoteeseen nukkumaan ja meni sitten alakertaan odottamaan heidän vanhempiensa paluuta.

Pikkuveli ja sisko nukahtivat nopeasti, mutta Gail ei saanut unta. Hän yritti maata selällään ajatellen, että siten he kaikki mahtuisivat parhaiten samaan sänkyyn.

Äkkiä Gailin kieli valahti hänen kurkkuunsa. Se sulki hänen hengitystiensä, eikä hän saanut enää vedettyä ilmaa keuhkoihin. Gail tunsu olonsa täysin voimattomaksi, kun hän ei pystynyt hengittämään. Hän oli varma, että sisarukset nukkuivat rauhallisesti hänen vieressään ja täti odotti alakerrassa hänen vanhempiaan. Kun hän ei pystynyt hengittämään, hän ei voinut huutaa apuakaan eikä liikuttamaan edes sormiaan!

Silloin Gail yhtäkkiä muisti, mitä äiti ja isä olivat opettaneet hänelle Raamatusta. Hän muisti, kuinka Jumala oli pelastanut Israelin lapset Punaisella merellä, kun he rukoilivat apua. Hän muisti, kuinka Jumala oli antanut Daavidille rohkeutta, kun hän rukoili nähdessään Goljat-jättiläisen julmat kasvot.

Ketään ei ollut rukoilemassa Gailin puolesta. Niin hän ajatuksissaan pyysi hiljaa Jumalalta apua. Se oli hänen elämänsä lyhyimpiä rukouksia: ”Herra, jos sinulla ei ole mitään tehtävää minulle tässä elämässä, anna minun kuolla. Mutta jos sinulla on jokin tarkoitus minun elämälleni, anna minun elää.”

Heti kun Gail lopetti rukouksensa, hän tunsu jotakin. Se tuntui siltä, kuin vahvat kädet olisivat työntäneet häntä selästä. Pian hän huomasi olevansa käännettynä kyljelleen. Sitten hänen kielensä irtosi kurkusta. Hän pystyi taas vetämään syvään ilmaa keuhkoihinsa.

Kun Gail oli täysin hereillä, hän katsoi ympärilleen huoneessa nähdäkseen, kuka oli pelastanut hänet tukehtumasta. Hän ei nähnyt huoneessa ketään muuta kuin pikkuveljensä ja siskonsa, jotka nukkuivat yhä hänen vieressään vuoteessa. Hänen tätinsä ei ollut tullut takaisin yläkertaan katsomaan heitä. Ei, ei todellakaan hän nähnyt ketään muuta huoneessa,

Lapset, minä kysyn nyt teiltä. Uskotteko te, että huoneessa oli joku? [*Anna lasten nyt hetken aikaa vastata.*]

Ajatteleeko joku teistä, että kun Jumala kuuli Gailin rukouksen, hän olisi lähettänyt enkelin auttamaan häntä? Niin Gail uskoo, että tapahtui tuona myöhäisenä iltana. Gail ei koskaan unohda tuota rukousvastausta. Gail, joka kasvoi aikuiseksi, sanoo, että kun hän muistaa, kuinka Jumala pelasti

---

¹ Tämä kertomus on lainattu mukaillen Gail Framptonin kirjoitusta ”Miracle at Nine” pääkonferenssin naistyön vuonna 2016 julkaistavasta aamuhartauskirjasta.

hänet lapsena, se auttaa häntä luottamaan Jumalaan tänäkin päivänä. Hän tietää, että Jumala kuulee ja vastaa hänen rukouksiinsa. Niin Jumala vastaa meidänkin rukouksiimme.

Tiedättekö, lapset, ei sillä ole paljon merkitystä, näemmekö Jumalan vastauksen rukouksiimme vai emme. Se on tärkeää, että me uskomme, että Jumala aina kuulee meidän rukouksemme ja vastaa niihin tavalla tai toisella, heti tai myöhemmin.

Eikö olekin mukavaa, että voitte puhua Jeesukselle ihan kaikesta? Me voimme puhua hänelle omasta puolestamme. Mutta me voimme rukoilla myös toisten puolesta. Sellaista rukousta sanotaan esirukoukseksi.

Puhutaan nyt Jeesukselle. Haluaisiko joku teistä, pojista tai tytöistä, rukoilla meidän kaikkien puolesta tämän kertomustuokiomme loppuksi? [*Jos kukaan lapsista ei ilmoittaudu vapaaehtoiseksi, rukoile sinä siunausta lapsille ja kehota heitä menemään paikoilleen.*]

CHILDREN'S STORY

Late Night Rescue²

[Note to storyteller: feel free to substitute a girl's name that would be more appropriate for the local culture and to which the children could more easily relate.]

Nine-year-old Gail and little brother and sister were at their aunt's house. Auntie was babysitting them while their parents attended an evening party. Now it was bedtime but the children's parents had not yet returned from the party. Auntie bundled them into their coats and tucked them into one of her beds before going downstairs to wait for their parents to arrive.

Little brother and sister fell asleep quickly, but Gail couldn't go to sleep. She tried lying on her back, thinking it would be the best way to fit them all comfortably onto that one bed.

Suddenly Gail's tongue slipped into her throat. It blocked her breathing, and she couldn't take in any air. Gail felt completely paralyzed as she lay there, unable to breathe. She was aware of her siblings sleeping peacefully beside her and of Auntie downstairs waiting for her parents. Yet, unable to breathe, Gail could not even call for help. In fact, she couldn't move a finger!

All at once Gail remembered what Mother and Dad had taught her from the Bible. She remembered how God had saved the Children of Israel at the Red Sea when they prayed for help. She remembered how God had empowered David with courage as he prayed while looking up into the cruel face of Goliath, the giant.

---

² Story is adapted from Gail Frampton's devotional entitled "Miracle at Nine." It is scheduled for publication in the 2016 General Conference Women's Ministries devotional book.

No one else was there to pray for Gail. So from inside her heart, Gail silently cried out to God. It was one of the shortest prayers of her life: “Lord, if You don’t have anything for me to do in this life, then let me die. But if You have a purpose for me, please let me live.”

As soon as Gail ended her prayer, she felt something. It felt like strong hands gently pushing on her back. She found herself being turned over onto her side. Then her tongue fell out of her throat. She was able to fill her lungs with a big gulp of air.

Now fully awake, Gail looked around the room to see who had rescued her from suffocating to death. She saw no one else in the room besides little brother and sister, still asleep beside her in bed. Her aunt had not come back upstairs to check on them. No, no one else was in the room that she could see.

Children, let me ask you a question. Do you think someone else was in the room? [*Allow a moment for children to respond*]

Is there anyone here who thinks that when God heard Gail’s prayer, He just might have sent an angel to help her? That’s what Gail believes happened that late night. She will never forget that answer to her prayer as long as she lives. Gail, who eventually grew up, says that remembering how God rescued her as a child still helps her trust Him today for help. She knows that God hears and answers her prayers. He will do the same for us.

You know, children, it doesn’t matter if we can see God’s answer to our prayers or not. What matters is that we can always trust Him to hear and answer our prayers one way or another, sooner or later.

Aren’t you glad that we can talk to Jesus about anything? We can talk to Him for ourselves, and we can talk to Him for others. This is known as intercessory prayer.

Let’s talk to Jesus right now. Would one of you boys or girls like to pray for all of us as we finish this story time together? [*If no child volunteers, say a special blessing over the children in prayer and dismiss them to return to their seats.*]

SAARNA

Minulle kuuluu hyvää – Nainen, profeetta ja rukous

Carolyn Rathbun Sutton

”Sanokaa hurskaasta, että hänen käy hyvin,
sillä he saavat nauttia tekojensa hedelmiä.”

Jes. 3:10 (VKR)

”Niin nainen lähti matkaan ja saapui Jumalan miehen luo Karmelinvuorelle.

Elisa näki jo kaukaa, että hän oli tulossa, ja sanoi palvelijalleen Gehasille:

’Eikö tuo ole se sunemilainen nainen? Mene joutuin häntä vastaan ja kysy,
mitä hänelle ja hänen miehelleen ja pojalleen kuuluu.’

Nainen vastasi Gehasin kysymykseen: ’Pelkkää hyvää.’”

2. Kun. 4:25, 26

[PowerPoint 1] Hyvää huomenta. Uskon, että olette jo iloinneet tämän erityisen päivän, Jumalan kauniin ja pyhän sapatinpäivän, siunauksista.

Kello oli 3.00 aamulla. Claudette ei saanut unta.³ Hän kuuli toistamiseen äänen selvästi ja kuuluvasti: ”Rukoile isäsi puolesta.” **[PowerPoint 2]** Claudette nousi vuoteesta mahdollisimman äänettömästi. Hän koki asian kiireellisyyden, ja hän rukoili hartaasti noin tunnin ajan.

”Herra, mitä sitten onkin tapahtumassa isälleni”, hän rukoili, ”auta häntä.” Seuraavana aamuna Claudette ja hänen miehensä jatkoivat rukousta Claudetten isän puolesta. Vähän sen jälkeen he saivat uutisia. Claudette kertoo siitä omin sanoin:

”Isäni, kokenut merimies, oli lähtenyt merelle tavanomaiselle kalastusretkelleen myöhään eräänä iltana nuorimman veljeni kanssa. Isäni osasi tarkasti arvioida sään. Kuitenkin tällä kertaa odottamattoman ankara tuuli nostatti korkeita aaltoja. Vene haukkasi vettä nopeammin kuin isäni ja veljeni ehtivät kauhoa sitä pois. Keventääkseen lastia pienestä veneestä he heittivät ensin yli laidan illan kalansaaliinsa. Seuraavaksi meni perämoottori. Parhaista yrityksistä huolimatta vene kuitenkin vajosi. Isä ja veljeni jäivät kellumaan kahden poijun varaan.

”Kun isääni ja veljeäni ei kuulunut kotiin seuraavana aamuna, poliisi, perheenjäsenet ja ystävät lähtivät merelle etsimään kadonneita. Monet rukoilivat. Kun yö laskeutui, etsijät palasivat rannalle ja pelkäsivät pahinta. Yksi veljistäni kuitenkin kieltäytyi uskomasta näitä tuomiopäivän profeettoja. Pimeyden laskeutumisesta huolimatta hän ja hänen ystävänsä jatkoivat etsiskelyä rukoillen hartaasti. Kello 3.00 aamulla - juuri silloin kun Jumala kehotti minua rukoilemaan isäni puolesta - taskulampun

---

³ Soveltaen lainattu Claudette Garbutt-Hardingin hartauskirjoituksesta vuonna 2016 julkaistavasta pääkonferenssin naistyön aamuhartauskirjasta.

valonsäde osui kahteen aalloilla kelluvaan henkilöön, isääni ja nuorimpaan veljeeni, jotka olivat jo kuoleman kielissä kamppailtuaan kaksitoista tuntia myrskyä vastaan.” Miten ihmeellinen kertomus!

Nyt kysyn sinulta: Uskotko, että Claudetten ja toisten esirukoukset auttoivat isää ja veljeä pelastumaan?

[PowerPoint 3] Kaikkialla Raamatussa on Jumalan meille antamia erityisiä lupauksia esirukouksesta. Esimerkiksi Jaakob kirjoittaa kirjeessään: ”Rukoilkaa toistenne puolesta – –. Vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan.” (Jaak. 5:16.) Lisäksi Ellen G. White kirjoittaa: **[PowerPoint 4]** ”*Osana Jumalan suunnitelmasta* on antaa vastauksena uskon rukoukseen sellaista, mitä hän ei antaisi, jos emme rukoilisi” (1, kursiivi lisätty). Mikä ihmeellinen lausunto!

Claudetten rukous isänsä puolesta tuo mieleen erään toisen kertomuksen Vanhasta testamentista. Kertomus on naisesta, jonka rukous sai aikaan muutoksen. Kun muistelemme tuota lyhyttä ja koskettavaa kertomusta, löydämme siitä kolme rukouksen periaatetta, jotka tekevät esirukouksen tehokkaaksi.

Lähtekäämme nyt myrskyisälle matkalle, johon sisältyy koettelemuksia, menetystä ja henkistä ahdistusta. Kuitenkin, jos Jumala pyydetään kaikkiin elämän myrskykokemuksiin mukaan, hän on uskollinen, kuten näemme tämän päivän kertomuksesta. Jumalalta menneisyudessa saamamme viisaat rukousvastaukset antavat meille rohkeutta nykyisyyteen ja myös toivoa tulevaisuuteen. Kun olemme läpikäyneet rukouskamppailumme Jumalan kanssa, siitä voi tulla henkilökohtainen todistuksemme, joka johtaa toisia henkilökohtaiseen suhteeseen Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Jumalaan luottaen voimme aina – oli osamme mikä tahansa – luottavasti ja aina julistaa: Meille kuuluu ”pelkkää hyvää”.

Mennään nyt kertomukseen naisesta, profeetasta ja rukouksesta.

Nainen ja profeetta

[PowerPoint 5] Hän oli nuori vaikutusvaltainen rikkaan iäkkään miehen vaimo (2. Kun 4:8, 14). Mies ja vaimo viettivät uskonyhteisönsä tavoin pyhiä päiviä (Jae 23) ja olivat arvostettuja kaupungissaan. Vaikka he elivät poliittisten juonittelujen, korruptoituneiden kansallisten johtajien ja ympäröivien kansojen aiheuttamien sotilaallisten uhkien keskellä, he elivät mukavasti Sunemissa, Isaskarin alueen rajalla (Joos. 19:18). Kaupungista näkyi sola, joka johti Jisreelin laaksoon. (2)

Kertomus sunemilaisvaimosta, kuten tätä naista Raamatussa nimitetään, alkaa 2. Kun. 4:8. ”Kun **[PowerPoint 6]** Elisa eräänä päivänä matkallaan kulki Sunemin kautta, muuan varakas nainen pyysi pyytämällä, että hän tulisi aterialle. Ja kun Elisa myöhemmin kulki siitä ohi, hän poikkesi aina naisen kotiin aterioimaan. Nainen sanoi miehelleen: 'Usko minua, tuo Jumalan mies, joka aina poikkeaa meillä, on pyhä. **[PowerPoint 7]** Emmekö voisi rakentaa hänelle pienen kattohuoneen ja viedä hänelle sinne vuoteen, pöydän ja tuolin ja lampun? Silloin hän voisi tänne poiketessaan vetäytyä sinne.'

[PowerPoint 8] Kun Elisa eräänä päivänä taas tuli taloon, hän meni kattohuoneeseen ja asettui siellä makuulle. Hän sanoi palvelijalleen Gehasille: 'Kutsu tuo sunemilaisvaimo tänne.' Gehasi huusi häntä ja nainen tuli ja jäi seisomaan Gehasin eteen. Elisa sanoi palvelijalleen: 'Kysy, mitä minä voisin tehdä hänen hyväkseen, kun hän on näin runsaasti osoittanut meille kunnioitusta. Kysy, onko hänellä jotakin pyydettyä kuninkaalta tai sotaväen päälliköltä.' ” (9–13.)

Nainen vastasi: ”Minähän elän täällä rauhassa omieni parissa.” Toisin sanoen hän oli tyytyväinen siihen, mitä hänellä oli. Hän ei odottanut korvausta pienestä vierashuoneesta, jonne profeetta saattoi tulla omalla ajallaan ulkoportaita pitkin lepäämään. Kuitenkin Elisa tunsi kiitollisuutta naisen ystävällisyydestä ja halusi välittää hänen toiveitaan ylemmälle taholle, kuten vaimo oli esittänyt profeetan tarpeet miehelleen.

Elisan palvelija Gehasi esitti profeetalle hienovaraisesti huomionsa, että nainen oli lapseton ja hänen miehensä oli jo vanha. Niin Elisa kertoi naiselle, että seuraavana vuonna hän olisi pojan äiti (jae 16). Iloissaan mutta epäileväenä hän pyysi todistetta siitä, että profeetta oli puhunut totta. Vuotta myöhemmin sunemilaisvaimo synnytti poikalapsen juuri niin kuin Jumala profeetan kautta oli luvannut. Nyt sunemilaisvaimoa kutsutaan uudella nimellä ”pojan äiti” (jae 30). [PowerPoint 9]

Vuorisaarnassaan Jeesus lupasi: ”Autuaita ne, jotka toisia armahtavat, heidät armahdetaan.” (Matt. 5:7.) Teksti rohkaisee meitä osoittamaan ystävällisyyttä, vaikka se ei olisi aina helppoakaan. Sunemilaisvaimon profeetalle osoittama ystävällinen teko sai aikaan tapahtumien sarjan, jonka hengellinen vaikutus ulottui kauas hänen elämässään.

Tragedia Sunemissa

[PowerPoint 10] Eräänä päivänä, kun sunemilaisvaimon poika oli sen ikäinen, että hän saattoi auttaa isänsä työmiehiä pellolla, hän tunsi ankaraa kipua päässään. Hänen isänsä antoi palvelijalleen määräyksen: ”Kanna hänet äitinsä luo.” Äiti teki lapsensa hyväksi kaiken minkä voi, piti häntä sylissään keskipäivään saakka, mutta sitten lapsi kuoli (jae 20). Järkyttynyt äiti kantoi pienokaisensa yläkertaan ja asetti hänet hellästi vierashuoneen vuoteelle.

Joukossamme on varmaan niitä, jotka ovat istuneet kuolevan rakkaansa tai perheystävänsä vieressä rukoillen hiljaa ihmeperantumista. Ja joukossamme moni on varmaan kysynyt, kun ihmettä ei ole tapahtunut: ”Miksi?” Ehkä se, että äiti vei pojan elottoman ruumiin yläkertaan profeetan vuoteelle (jae 21) eikä omaan vuoteeseensa, oli hänen tapansa kysyä Jumalalta ”Miksi?”

Inhimillisesti ajatellen tapaus näytti toivottomalta. Tässä syvässä henkilökohtaisessa kriisissä sunemilaisvaimon ensimmäinen pakopaikka oli Jumala. Jotenkin hän ymmärsi totuuden, jonka Jeesus lausui myöhemmin: ”– – Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” (Mark. 9:23.) Voi, miten hän halusikaan uskoa siihen!

Äidin mieleen tuli nopeasti epätoivoinen suunnitelma, jota hän ei halunnut kertoa edes miehelleen. Hän pyysi palvelijaa tuomaan hänelle aasin, jotta hän voisi ratsastaa mahdollisimman pian ”Jumalan miehen” asunnolle. Kun sunemilaisvaimon mies kysyi syytä odottamattomaan matkaan, vaimo vakuutti hänelle: ”Ole huoleti.” (jae 23.)

Esirukouksen periaate 1: Kun rukoilet, usko Jumalan lupauksiin [PowerPoint 11]

Mikä hämmästyttävä vastaus äidiltä, joka oli juuri menettänyt ainoan lapsensa! Se osoittaa uskoa Jumalan lupaukseen. Profeetta Elisa oli sanonut hänelle, että hänestä tulee pojan äiti. Vaikka hän ei ymmärtänyt nopeaa tapahtumien traagista käännettä, hän silti uskoi yhä. Ellen White kirjoittaa, että ”Usko liittyy olennaisesti kestävään rukoukseen. 'Sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että

Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.” (3) Raamattu selittää, että ”usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr.11:1).

Kaikissa elämän kriiseissä mekin voimme astua [PowerPoint 12] ”– – Jumalan eteen vilpittömin sydämin ja varmoina uskossamme – –” (Hepr. 10:22). Miksi? Siksi, että ”– – hän, joka on antanut meille lupauksensa, on luotettava” (jae 23). Meitä myös kehoitetaan elämän ankarimpienkin myrskyjen keskellä osoittamaan uskavamme ”järkkymättä ja nöyrästi hänen voimaansa ja pelastamisen haluunsa. Kun uskossa tartumme hänen voimaansa, hän muuttaa aivan ihmeellisellä tavalla tulevaisuuden, vaikka se näyttäisi miten toivottomalta ja masentavalta. Hän tekee tämän kirkastaakseen nimensä.” (4)

Ehkä sinä, kuten sunemilaisvaimo, olet kokenut sellaisen syvän menetyksen, että sinun ainoa lohdutuksesi ja toivosi on Jumalan lupauksissa. Kerran keskiyöllä Lucile hoippui elämän ja kuoleman rajamailla sairaalan teho-osaston syöpäyksikössä. Kuten tämän päivän lastenkertomuksemme Gail, Lucilen luona ei ollut ketään rukoilemassa hänen puolestaan. Heikoilla voimillaan hän itse rukoili, vaikka hänen hartain toivonsa sillä hetkellä oli nukkua kuolon uneen, saavansa helpotusta kovaan fyysiseen kipuunsa ja helpotusta henkiseen tuskaansa. Hänen äitinsä oli kuollut juuri muutamaa päivää aikaisemmin. Koska Lucile oli syövän vuoksi sairaalassa, hän ei voinut olla äitinsä luona tämän kuoleman hetkellä eikä osallistua muistotilaisuuteen.

”Oi Jumala”, sairastunut nainen rukoili, ”sinun sanasi sanoo, että sinulla on tuhansittain enkeleitä (Ilm. 5:11), jotka täyttävät sinun tahtoasi. Se on lupaus. Sinä myös lupaat, että he ovat palvelevia henkiä. 'Heidät lähetetään palvelemaan niitä, jotka saavat osakseen autuuden.' (Hepr. 1:14.) Vaikka minä en enää toivo eläväni, olen silti sinun perillisesi. Siksi, Herra, lähetä nyt luokseni enkeli lohduttamaan minua ja tukemaan minua, vaikka astuisin tänä yönä kuoleman porteista tai heräisin tähän tuskaan jälleen huomen aamuna.”

Sinä hetkenä Lucilen kauan sitten ulkoa opettelema Raamatun teksti tuli hänen lääkityksen summentamaan mieleensä. Hän kuuli mielessään sanat: ”Kuitenkin minä toivon ja odotan, sillä minä ajattelen tätä: Herran armoa on se, että vielä elämme, hänen laupeutensa ei lopu koskaan. Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa.” (Valit. 3:21–23.) Huolimatta vilunväristyksistä, pahoinvoinnista, fyysisestä kivusta ja henkisestä ahdistuksesta Lucile vaipui uneen.

Varhain seuraavana aamuna eräs nainen sairaalapastoreiden osastolta tuli Lucilen huoneeseen. Hän tervehti Lucilea, mutta ei sanonut mitään muuta kävellessään hiljaa potilashuoneessa. Sitten hän pysähtyi ja painoi päänsä alas. Lopulta hän astui Lucilen vuoteen viereen ja tarttui hänen käteensä. Katsoen adventistinaisen kalpeita kasvoja sairaalapastori sanoi ihmettelevään sävyyn: ”En tiedä, kuka te olette, mutta minun on tunnustettava, että minä tunnen Jumalan läsnäolon tässä huoneessa. Ja minä koen, että täällä on toivoa. Kertokaa minulle, mihin seurakuntaan te kuulutte.”

Sairaalapastorin sanat todistivat siitä, että Jumala oli vastannut Lucilen yölliseen rukoukseen. Heikosta tilastaan huolimatta Lucile uskoen, että enkeli oli yhä läsnä, kykeni todistamaan uskostaan sairaalapastorille.

Pastori Mark Finley kuvaa uskoa ”vakuutena siitä, että lopulta Jumala täyttää kaikki toiveemme”. (5) Kuinka totta se onkaan! Ja Jumala usein täyttää ne tavalla, jota emme koskaan olisi osanneet kuvitella. Vaikka sunemilaisvaimo ei tiennyt, miten Jumala vastaisi hänen pyyntöönsä menehtyneen poikansa puolesta, hän kuitenkin tiesi, että Jumala olisi lupauksensa takana. Siksi hän

saattoi vastata miehelleen ”Ole huoleti” nähdessään palveluspojan satuloimassa aasia. Nainen ja palvelija lähtivät kiireesti 16 mailin (25,6 kilometrin) vaikeakulkuiselle matkalle Karmelinvuorelle. Se oli todellista Jumalan etsintää hänen profeettansa Elisan kautta.

Miten maailma tarvitseekaan tällaista uskoa tänään! [PowerPoint 13] ”Maailmassa tarvitaan tänä aikana tämänkaltaista uskoa - uskoa, joka pitääytyy Jumalan sanan lupauksiin eikä hellitä, ennen kuin taivas kuulee”, kirjoittaa Ellen White. [PowerPoint 14] ”Tällainen usko yhdistää meidät läheisesti taivaaseen ja vahvistaa meitä selviytymään taistelussa pimeyden voimia vastaan.” (6)

[PowerPoint 15, puhujalle: jätä dia näkyviin hetkeksi mietittäväksi]

Esirukouksen periaate 2: Rukoile kestävästi [PowerPoint 16]

Sunemilaisvaimon pitkä ja päättäväinen ratsastus Karmelinvuorelle kuvaa toista esirukouksen periaatetta, kestävyttä. Kun rukoilemme, meidän tulee rukoilla kestävästi. [PowerPoint 17]

Kestävyys on myös peräänantamattomuutta, sitkeyttä tai kärsivällisyyttä. Apostoli Jaakob kuvaa näiden kahden rukouksen periaatteen suhdetta, uskoa ja kestävyttä: ”Tehän tiedätte, että kun uskonne selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyttä. Ja kestävyys johtakoon täydelliseen tulokseen, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette vajaita miltään kohden.” (Jaak 1:3, 4.)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja esittää: [PowerPoint 18] ”– – Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään. Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset – –” (Hepr. 12:1, 2). Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa.” (Room. 5: 3, 4.)

Mitä kauemmin sunemilaisvaimo harjoitti *uskoaan*, sitä *hellittämättömämmin* hän piti kiinni rukoustavoitteestaan. Elisa hämmästyi nähdessään naisen ratsastavan hänen luokseen ja lähetti kiireesti palvelijansa Gehasin kysymään, mitä hänen perheelleen kuului. Kaikkeen palvelijan kysymään nainen vastasi vain: ”Pelkkää hyvää.” (2. Kun. 4:26.) Nainen rynnisti ylöspäin vuorelle, kunnes saattoi heittäytyä profeetan jalkojen juureen ja tarttui hänen nilkkoihinsa.

Säikähtäen naisen outoa käytöstä Gehasi aikoi vetää hänet pois. Elisa kuitenkin esti sen. Hän näki, että nainen oli ahdistunut, kun hän viittasi Jumalan aikaisempaan lupaukseen hänen pojastaan. Äkkiä Elisa ymmärsi. Heti hän määräsi Gehasin lähtemään Sunemiin ja käski: ”Aseta sauvani pojan kasvoille.”

Tässä vaiheessa nainen olisi voinut seurata profeetan palvelijaa kotiin. Mutta nyt hänen uskonsa rukouksen voimaan ja kestävyytensä johti hänet toimimaan kolmannen esirukousta koskevan suuren periaatteen mukaan, rohkeasti.

Esirukouksen periaate 3: Rukoile rohkeasti [PowerPoint 19]

”– – Niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä elät, minä en lähde ilman sinua – –”, nainen julisti profeetalle (2. Kun. 4:30.) [Huomautus: Puhuja voi tässä kohtaa halutessaan mainita, että nämä sanat

toivat ehkä Elisan mieleen tapauksen, jolloin hän rohkeasti itse julisti juuri nämä sanat opettajalleen Elialle, ennen tämän taivaaseen nousemista tulisissa vaunuissa (katso 2. Kun. 2:2, 4, 6.)]

Jumala kunnioittaa pyhää rohkeutta. Itse asiassa Jeesus rohkaisee meitä siihen!

Jeesus Kristus, meidän suuri esimerkkimme, on myös meidän taivaallinen esirukoilijamme (Hepr. 4:14). Hän kehottaa meitä ”pysymään tässä tunnustuksessa” (pysymään lujina uskossa, engl. käänös). [PowerPoint 20] Omasta kokemuksestaan Jeesus ymmärsi tuskamme, ”sillä häntä on koeteltu kaikessa samalla tavoin kuin meitäkin koetellaan; hän vain ei langennut syntiin. Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme” (Hepr. 4:15, 16). Jeesus suorittaa loppuun meidän elämässämme aloittamansa hyvän työnsä (Fil. 1:6).

Lisäksi Jeesus suorittaa loppuun ”hyvän työnsä”, jonka hän aloitti meidän lastemme elämässä ja kaikkien muiden, joiden puolesta rukoilemme. Hän on luvannut tehdä työtään jokaisessa, joka valitsee uskoa häneen, ja hän kuoli ”jokaisen” puolesta (Joh. 3:16).

Meidän – uskossa, kestävästi ja rohkeasti – esittämämme rukoukset tulevat aikanaan riistämään vihollisen otteesta monia, jotka näyttävät luisuvan pois iankaikkisesta elämästä.

Voitto Sunemissa

[PowerPoint 21] Päästessään Elisan kanssa takaisin Sunemiin nainen odottaa profeetan rukoilevan ja tekävän jotain hänen yläkerrassa lepäävän poikansa elottoman ruumiin hyväksi. Nyt äidin rukous poikansa puolesta sai jatkoa, kun Elisa esitti asian ihmeitä tekevälle Jumalalle (2. Kun. 4:33). Profeetta yrittää lämmittää pojan kylmää ruumista, kävelee välillä ja rukoilee. Alakerrassa äiti odottaa ja rukoilee.

Taivaan asettamalla ajalla ja tavalla kaikkivaltias Jumala antaa elämän hengen pojan keuhkoihin. Poika toipuu ja aivastaa seitsemän kertaa. Jumalan mies kantaa kuolemasta heränneen pojan alakertaan ja ojentaa hänet äidin syliin. Sunemilaisvaimo lankeaa profeetan jalkojen juureen, tuskin tajuten, mitä Jumala oli juuri tehnyt vastatessaan uupuneen naisen ja matkasta väsyneen profeetan yhteisiin esirukouksiin.

[PowerPoint 22] ”Näin tuli tämän vaimon usko palkituksi. Kristus, suuri Elämänantaja, palautti hänen poikansa hänelle. Ja samoin tulevat palkituiksi hänen uskollisensa silloin, kun hänen tulemuksessaan kuolema menettää pistimensä ja haudalta riistetään voitto, jonka se on väittänyt saaneensa. Silloin hän palauttaa palvelijoilleen lapset, jotka kuolema on ottanut heiltä.” (7)

Mikä kaunis kuvaus siitä, mitä kallis Vapahtajamme tekee meidän hyväksemme joka kerta kun rukoilemme häntä. Kuten profeetta esittää sunemilaisvaimon määrätietoisien rukouksen edelleen, samoin Jeesus esittää meidän esirukouksemme Isän valtaistuimen edessä. Eikö tämä elävä todellisuus innosta ja rohkaisekin sinua? Erityisesti juuri näinä maailman historian myrskyisinä aikoina?

[PowerPoint 23] ”Siksi hän pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa. Hän elää iäti rukoillakseen heidän puolestaan.” (Hepr. 7:25.) Miten käsittämätön ja ansaitsematon etuoikeus tämä onkaan!

Meillä on pyhä, viaton ja tahraton välittäjä ja esirukoilija, joka ottaa rukouksemme omakseen ja esittää ne meidän puolestamme edelleen Isälle. Lisäksi Kristus parantaa ja täydentää rukouksiamme

(Room. 8:26). Hän antaa meille voimaa ja apua, jos joudumme odottamaan viipyviäkin vastauksia. Toivo ja rohkeus, kirjoittaa Ellen White, ovat uskon hedelmiä. ”Epätoivo on synnillistä ja perusteetonta. Jumala pystyy ja on halukas antamaan 'runsain määrin' (2. Piet. 1:11, [VKR]) palvelijoilleen sitä voimaa, jota he tarvitsevat koetuksiinsa ja vaikeuksiinsa. – – Tämän hän tekee omalla ajallaan ja tavallaan” (8). Millainen Herra, Esirukoilija ja Vapahtaja meillä onkaan!

Kristus rukoilee puolestamme juuri nyt

Älkäämme langetko kiusaukseen epäillä Jumalan kykyä vastata esirukouksiimme tänään, kuten hän vastasi Raamatun aikoihin. [PowerPoint 24] ”Eivätkö Kristus ja hänen apostolinsa tehneet ihmeitä?” kysyy Jumalan palvelija ”Sama säälivä Vapahtaja elää vieläkin, ja hän on nyt yhtä halukas kuuntelemaan uskon rukouksia kuin vaeltaessaan näkyvänä ihmisten keskellä.” (9) Ja hän vastaa!

Mere Narabe opetti adventistikoulussa Fiji-saarilla. Eräänä sapattina hän vieraili naapurikylässä, missä ei asunut yhtään adventistia. Hän pyysi lapsia tulemaan koolle laulamaan Jeesuksesta ja kuuntelemaan kertomuksia. Niin alkoivat lasten raamattukerhot tuossa kylässä. Pieni lasten ryhmä kasvoi niin suureksi, että he eivät enää mahtuneet rehtorin taloon, jossa he olivat kokoontuneet. Niin rehtori järjesti Merelle ja lapsille huoneen kylän ainoan kirkon alakertaan.

Eräs pieni tyttö, Susi, oli usein mukana raamattukerhossa. Kun Susin isoäiti sai kuulla, hänen osallistumisestaan kerhoon, hän kielsi tyttöä enää menemästä siihen. Mutta Susi päätti, ettei hän jäisi pois lasten tapaamisista, ja niin hän livahti pois työstään ja seisoj ulkopuolella ja kuunteli ikkunan takana.

Mere tiesi, että Susin isoäiti oli kieltänyt tyttöä tulemasta kerhoon, mutta hän ei tiennyt, että Susi piileskeli ulkopuolella kuuntelemassa. Ilmeisesti Susi teki näin useiden kuukausien ajan.

Kun Mere oli pitänyt kolme kuukautta raamattukerhoa, hänen suuri työmääränsä omassa kylässään vaati häntä lopettamaan kerhon pitämisen. Hän ajatteli oliko lasten raamattukerho tehnyt mitään vaikutusta osallistuneiden elämässä. Hän ei kuitenkaan tiennyt ketään toisessa kylässä, joka olisi voinut hoitaa Raamatun totuuksien siemeniä, jotka hän oli huolella kylvänyt vain muutaman viikon aikana.

Mere saattoi vain rukoilla. Ja sitä hän teki. *Uskossa* hän rukoili noiden kaukana olevien lasten puolesta. Hän jatkoi *kestävästi* rukoilemista muutaman vuoden ajan. Pyhällä *rohkeudella* hän vetosi Jumalaan, että tämä koskettaisi edes yhtä sydäntä, jonka hän oli lyhyen lähetystyönsä välityksellä saavuttanut.

Vuosia myöhemmin Mere palasi tuohon kylään sapatinpäivänä. Voitko kuvitella hänen hämmästyksensä ja iloaan, kun hän näki siellä adventtikirkon. Hän livahti sisään jumalanpalveluksen todistustuokion aikana. Mere näki nuoren naisen nousevan ylös ja todistavan, kuinka hän oli oppinut tuntemaan adventtisanoman.

”Kun olin pieni tyttö”, hän aloitti, ”eräs nainen tuli meidän kyläämme kertomaan Raamatusta lapsille. Minä en voinut tulla sisään, koska isoäitini oli kieltänyt minua, mutta minä seisojin ulkopuolella kuuntelemassa. Minä muistin, mitä tuo nainen oli opettanut meille. Kun myöhemmin adventistit tulivat kyläämme pitämään kokouksia, minä tiesin, että he opettivat totuutta. Minä kävin heidän kokouksissaan ja liityin seurakuntaan. Nyt mieheni ja lapseni ovat kaikki adventisteja.”

Mere tunnisti naisen pikku Susiksi monien vuosien takaa. Jumalanpalveluksen jälkeen Susi löysi Meren ja kertoi hänelle, että myös useimmat lasten raamattukerhoon osallistuneista lapsista olivat liittyneet adventtikirkkoon. Meren sydän lauloi kiitosta, kun hän kuuli, että hänen pieni lastenkerhonsa, joka kesti vain kolme kuukautta, oli kylvänyt niin paljon siementä ja tuottanut kauniin sadon Jumalalle. Hän oli tehnyt parhaansa ja jatkanut rukousta lasten ja kylän puolesta. Jumala teki loput. Amen! (10)

Koettelemus todistukseksi

Koska aika on jo kulunut pitkään emmekä voi käsitellä kaikkia Raamatun kertomuksemme yksityiskohtia, lue iltapäivällä loput sunemilaisvaimon kertomuksesta 2. Kun. 8:1–6. Naisen koettelemuksesta, poikansa menetyksestä, tuli hänen todistuksensa. Ja vuosia myöhemmin Jumala valitsi juuri oikean hetken, jolloin tämä nainen sai astua kuninkaan hoviin kertomaan kokemuksensa kansan johtajille, mitä kaikkivaltias Jumala teki vastauksena esirukoukseen. Jälleen Jumala palkitsi sunemilaisvaimon uskon (2. Kun. 8). Tällä kertaa Jumala huolehti hänen tarpeistaan nälänhädän ja vaikeuksien aikana.

Jumala kehottaa rukoilemaan toisten puolesta

Maailmassamme eletään nykyään vaikeita aikoja. Älkäämme kuitenkaan koskaan unohtako, että sunemilaisvaimon Jumala on myös meidän Jumalamme. Sama Jumala, joka kuuli tuon äidin rukouksen ja hänen kanssaan rukoilevan profeetan rukoukset, kuulee yhtä hyvin meidän rukouksemme. Hän kehottaa meitä rukoilemaan. ”Rukoilkaa lakkaamatta.” (1. Tess. 5:17.) Aivan kuin Jumala kehotti Claudettea rukoilemaan isänsä puolesta, joka oli hukumassa merellä, hän kehottaa sinua ja minua rukoilemaan ympärillämme synnin myrskyihin hukumassa olevien puolesta.

Ehkä juuri sinä itse kamppaillet pelastuaksesi elämän myrskyistä. Ehkä ylitsesi vyöryvät surun, taloudellisten menetysten, vainon, yksinäisyyden, nälän, sairauden tai lasten tekemien väärin valintojen pelottavat aallot.

Mikä myrsky sinua heitteleekin, muista, että Jeesus on suurempi kuin myrsky, kuin *mikään* myrsky. Ja hän odottaa, että jokainen meistä rukoilisi häntä tulemaan avuksemme elämämme kaikissa vaiheissa. Älä koskaan unohda niitä lupauksia, jotka olemme tänään lukeneet Raamatusta ja profetian hengen kirjoituksista. Toistan vielä muutaman niistä.

”– – Vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan.” Aamen!

Ja ”osana Jumalan suunnitelmasta on antaa vastauksena uskon rukoukseen sellaista, mitä hän ei antaisi, jos emme rukoilisi.” (1) Miksi Jumalan lapset rukoilevat niin vähän, vaikka ”Jumala äärettömässä rakkaudessaan kiihkeästi haluaa auttaa heitä ja antaa heille enemmän kuin he osaavat pyytää tai ajatella.” (11)

Kun ymmärrämme tämän, emmekö sitoutuisi tänään uudelleen rukoilemaan toisten puolesta? Ja emmekö voisi uudelleen tehdä päätöstä rukoilla itsemme puolesta, kun tiedämme, että Jeesus itse tukee meitä rukouksessa?

Mikä toivo! Mikä rauha!

Täysin luottaen taivaalliseen esirukoilijaamme voimme julistaa sunemilaisvaimon tavoin meille kuuluvan ”pelkkää hyvää”. Ja kuten nainen löysi lohdun profeetan välittäessä hänen rukouksensa, myös me voimme luottaa Jeesuksen Kristuksen taivaalliseen välitystyöhön, kun hän esittää meidän rukouksemme omanaan Isän valtaistuimen edessä.

[PowerPoint 25] Vaikeinakin aikoina sanokaamme sunemilaisvaimon tavoin, että meille kuuluu ”pelkkää hyvää”. Koska sekä maallisen että taivaallisen esirukouksen turvin me voimme myös vakuuttaa, että kaikki on hyvin.

[PowerPoint 26]

Lähdeviitteet

- (1) Ellen G. White, Alfa ja omega, osa 8, s. 39.
- (2) ”Shunem.” Harper's Bible Dictionary, San Francisco: Harper & Row, 1985, s. 948.
- (3) Ellen G. White, Alfa ja omega osa 3, s. 54.
- (4) Sama, s. 121.
- (5) Mark Finley. ”Experiencing the Power of Faith.” Adventist Review, September 23. 2014, s. 6.
- (6) White Alfa ja omega osa 3, s. 54.
- (7) Sama, s. 108.
- (8) Sama, s. 58.
- (9) White, Alfa ja omega osa 8, s. 38, 39.
- (10) Lainattu Charlotte Ishkanian ”Children's Bible Hour Reaps Harvest” Mission, 2004 (käytetty luvalla).
- (11) Ellen G. White, Tie Kristuksen luo, vuoden 2010 painos. s. 92.

SERMON

It Is Well

(The Woman, the Prophet, and the Prayer)

By Carolyn Rathbun Sutton

Tell the righteous it will be well with them,
for they will enjoy the fruit of their deeds”

Isaiah 3:10, NIV

“And so she departed, and went to the man of God at Mount Carmel.
So it was, when the man of God saw her afar off, that he said to his servant Gehazi,
‘Look, the Shunammite woman! ²⁶ Please run now to meet her, and say to her,
“*Is it well with you? Is it well with your husband? Is it well with the child?*”

And she answered, ‘*It is well*”

2 Kings 4:25, 26, NKJV

Good morning. I trust that you are already experiencing the blessings of this special day, God’s beautiful and holy Sabbath day.

It was 3:00 o’clock in the morning. Claudette could not sleep.⁴ And there was that voice again. “Pray for your dad,” it said clearly and distinctly. Claudette slipped out of bed as quietly as possible. She had a sense of urgency and prayed earnestly for about an hour.

“Lord, whatever is going on with my dad,” she prayed, “please intervene and deliver him.” The following morning Claudette and her husband continued the prayer for her father. Not long after, the news came. Claudette tells the story in her own words.

“My dad, an experienced seaman, had gone out on one of his regular fishing trips late one evening with my youngest brother. My dad could accurately predict the weather. However, this time unexpected fierce winds whipped up towering waves. The boat took on water faster than my father and brother could bail it out. To lighten the little ship, they first threw overboard the evening catch of fish. Next, the outboard motor. Despite their best efforts, however, the boat sank. Dad and my brother clung to two buoys [objects that float on water in a lake, bay, or river] for dear life.

“When my father and brother failed to return home the next morning, police, family members, and friends set out to sea in search of the missing pair. Many people were praying. When night fell, searchers came ashore, admitting they feared the worst. One of my brothers, however, refused to listen to these prophets of doom. Even after dark he and a friend continued the search, praying

---

⁴ Adapted from Claudette Garbutt-Harding’s devotional, scheduled for publication in the 2016 General Conference Women’s Ministries annual devotional book.

fervently. At 3:00 o'clock that morning—as God was calling me to intercessory prayer for my father—the beam of my brother's flashlight was illuminating two persons floating on the waves. My dad and my younger brother, barely alive after more than twelve hours of battering by the rough seas." What an amazing story this is!

So let me ask you this: do you believe that the intercessory prayers of Claudette and others resulted in her father and brother being saved?

Throughout the Bible, God has given us some very specific promises regarding intercessory prayer. For example, James 5:16 says, "The prayer of a righteous person is powerful and effective" (NIV). Furthermore, Ellen G. White shares that, "It is *part of God's plan* to grant us, in answer to the prayer of faith, that which He would not bestow did we not thus ask" (1, italics supplied). What an astounding statement!

Claudette's intercessory prayer for her father brings to mind another story, which unfolds in the Old Testament. The story is about another woman whose prayers made a difference. As we review together this short, but gripping, story we will also discover three prayer principles that make intercessory prayer so effective.

We are about to embark on a stormy voyage, which will take us through the depths of trial, loss, and emotional pain. Yet when we invite God to become involved in the details of any life storm, He will prove Himself faithful, as we shall see in today's story. God's wise responses to our prayers in the past will give us not only courage for the present but also hope for the future. Our prayerful wrestling bouts with God will also become part of our personal testimonies that will woo others toward their own personal relationship with Jesus Christ.

Because of Who God is, we will always be able—no matter our lot—to confidently and consistently proclaim, "It *shall* be well, and it *is* well—even now—with my soul."

Let's begin our story of the woman, the prophet, and the prayer.

The woman and the prophet

She was a young, influential woman married to a wealthy, older man (2 Kings 4:8, 14). The couple worshipped with a faith community on holy days (vs 23), enjoying the respect of fellow townspeople. Though they lived in an era of political schemings, corrupt national leaders, and military threats from surrounding nations, the husband and wife lived comfortably in Shunem located on the southern border of Issachar (Joshua 19:18). The city overlooked a critical pass down into the Valley of Jezreel. (2)

The story of the Shunammite, as the Bible identifies this woman, first unfolds in 2 Kings, chapter 4, beginning in verse 8. "One day Elisha went to Shunem. And a well-to-do woman was there, who urged him to stay for a meal. So whenever he came by, he stopped there to eat.⁹ She said to her husband, 'I know that this man who often comes our way is a holy man of God.'¹⁰ Let's make a small room on the roof and put in it a bed and a table, a chair and a lamp for him. Then he can stay there whenever he comes to us.'¹¹ One day when Elisha came, he went up to his room and lay down there.¹² He said to his servant Gehazi, 'Call the Shunammite.' So he called her, and she stood before him."

Because the woman had gone to all that trouble for Elisha and his servant, she was asked, “Can we speak on your behalf to the king or the commander of the army?” (vs 13, NIV).

The woman replied, “I have a home among my own people.” In other words, she was content with what she had. She expected no remuneration for the little guestroom, which the prophet could access by a staircase on the outside wall for rest and privacy in his comings and goings. However, in Elisha’s gratitude for her merciful kindness, he was now willing to intercede with people in high places on her behalf, as she had interceded with her husband for the prophet’s needs.

Elisha’s servant Gehazi discreetly observed to the prophet that the woman was childless and that her husband was older. So Elisha told the woman that in one year’s time she would be the mother of a son (vs 16). In her joy and near disbelief she asked for assurance that he was telling the truth. A year later the Shunammite gave birth to a baby boy just as God, through the prophet, had promised. Now the Shunammite becomes identified by this new relationship, “the mother of the child” (vs 30).

In his Sermon on the Mount, Jesus promised, “Blessed are the merciful, for they will be shown mercy” (Matt. 5:7, NIV). What an encouragement for us to be kind to others, even when doing so is not convenient. The Shunammite’s act of merciful kindness to the prophet set off a series of divine events that would carry spiritual benefits far beyond herself.

Tragedy in Shunem

One day when the Shunammite’s son was old enough to be out helping with his father’s workers in the fields, he felt a violent pain in his head. His concerned father ordered a servant, “Carry the child to his mother.” The Shunammite did everything she could for her child, cradling him in her arms until noon. Then he died (vs 20). The shocked mother carried her little one upstairs and gently laid him on the guestroom bed.

Few there are among us who have not sat beside a dying loved one or family friend, silently pleading for a miracle of healing. Few there are among us who, when the miracle does not happen, haven’t asked “Why?” Perhaps the mother’s placing the boy’s lifeless form on the prophet’s upstairs bed (vs 21), instead of her own, was a way of asking God, Why?

From a human perspective, all looked hopeless. In this deepest personal crisis, the Shunammite made God her first refuge. Somehow she knew the truth of what Jesus would say centuries later: “If thou canst believe, all things are possible to him that believeth” (Mark 9:23, KJV). And oh, how she wanted to believe!

A desperate plan quickly formed in her mind, a plan she would not share even with her husband. She requested a household servant to bring her a donkey so she could ride as quickly as possible to the dwelling of “the man of God.” When the Shunammite’s husband asked the reason for her unexpected trip, the woman assured him, “It shall be well” (vs 23).

Intercessory Prayer Principle #1: Pray with faith in God's promises.

What an astounding statement from a mother who had just lost her only child! It is a statement of faith in God's promise. The prophet Elisha had told her she would be the mother of a son. Though she didn't understand this sudden, tragic turn of events, she somehow still believed. Ellen White writes that "Faith is the essential element of prevailing prayer. 'He that cometh to God must believe that He is, and that He is a rewarder of them that diligently seek Him.'" (3) The Bible explains that "faith is confidence in what we hope for and assurance about what we do not see" (Heb. 11:1).

In any life crisis, we too can "draw near to God with a sincere heart and with the full assurance that faith brings" (Heb. 10:22). Why? Because "he who promised is faithful" (v 23). We are also admonished—even in the midst of life's relentless storms—to manifest "an unwavering, humble faith in His power and His willingness to save. When in faith we take hold of His strength, He will change, wonderfully change, the most hopeless, discouraging outlook. He will do this for the glory of His name." (4)

Perhaps you, as with the Shunammite, have experienced such depth of loss that your only solace and hope is in God's promises. One night, at the midnight hour, Lucile was hovering between life and death in a hospital's intensive care cancer unit. As with Gail in our children's story today, Lucile had no one present to intercede on her behalf. Feebly she interceded for herself though her overriding desire at that moment was to sleep the sleep of death, not only to find relief from the intense physical pain but also to find relief from her emotional pain. You see, her mother had died just a few days earlier. Yet because of her cancer hospitalization, Lucile had not been able to be with her mother at the moment of her death nor attend the subsequent service held to memorialize her life.

"Oh, God," the sick woman pleaded, "Your Word says that thousands of angels do Your bidding (Rev. 5:11). It's a promise! You also *promised* that angels are 'ministering spirits' tending the needs of 'heirs of salvation' (Heb. 1:14). Though I no longer wish to live, I am still one of Your heirs. So, Lord, please send me an extra angel right now to comfort me, to sustain me—whether I pass through the doors of death tonight or whether I wake up to this pain again tomorrow morning."

At that instant, a long-ago, previously-memorized Bible promise pushed into Lucile's medication-clouded memory. She heard the words in her head: "This I recall to mind, therefore I have hope. Through the Lord's mercies we are not consumed. Because His compassions fail not, They are new every morning; Great is Your faithfulness" (Lam. 3:21-23, NKJV). Despite her chills, nausea, physical pain, and emotional anguish, Lucile drifted off to sleep.

Early the next morning a woman from the hospital chaplaincy department entered the room. She greeted Lucile but said no more as she silently paced about the hospital room before pausing to bow her head. Finally she stepped over to Lucile's bed and took her hand. Looking into the pale face of that Adventist woman, the chaplain said with wonder in her voice, "I don't know who you are but I must tell you that I feel the presence of God in this room. And I sense hope. Please tell me . . . to what denomination you belong?"

The chaplain's words affirmed God's answer to Lucile's promise-based midnight prayer. Despite her weak condition, Lucile, believing that the "extra angel" was still present, was able to witness about her faith to the hospital chaplain.

Pastor Mark Finley describes faith as "the assurance that ultimately God will fulfill all our dreams." (5) How true! And God will often fulfill them in ways we never imagined. Though the Shunammite didn't know how God would respond to her on-going petition for her now-deceased son, she somehow knew He would stand behind His promise. That is why she could say to her husband, "It shall be well" even as she watched the servant hastily saddle the donkey. The woman and the servant hurried off, beginning a rigorous 16-mile (25.6-kilometer) ride to Mt. Carmel. It was really a pursuit of God—through the person of His prophet Elisha.

How the world needs this kind of faith today! ". . . faith that will lay hold on the promises of God's word and refuse to let go until Heaven hears," writes Ellen White. "Faith such as this connects us closely with Heaven, and brings us strength for coping with the powers of darkness." (6)

Intercessory Prayer Principle #2: Pray with perseverance.

The Shunammite's long, determined ride to Mt. Carmel demonstrates a second principle of intercessory prayer—the principle of perseverance. When we intercede, we must pray with perseverance.

Perseverance is also defined as persistence, patience, or endurance. The apostle James demonstrates the relationship between these two great prayer principles, faith and perseverance. James writes that ". . . the testing of your faith produces endurance. But endurance must do its complete work, so that you may be mature and complete, lacking nothing" (James 1:3, 4, HCSB).

The author of Hebrews counsels, "And let us run with perseverance the race marked out for us, fixing our eyes on Jesus, the pioneer and perfecter of faith. For the joy set before him he endured the cross . . ." (Heb. 12:1-3, NIV). To the Romans Paul suggests that "we glory in tribulations also: knowing that tribulation worketh patience; and patience, experience; and experience, hope." (Rom. 5:3, 4, KJV).

The longer the Shunammite exercised *faith*, the more she was able to *persevere* in her prayer quest. Surprised to see the woman riding toward his residence, Elisha dispatched his servant Gehazi to inquire about her family's welfare. All she would answer in response to any of his questions was, "It is well." "It is well." (2 Kings 4:26). Up the hill she pushed until she could fall at the prophet's feet and, in desperation, grasp his ankles.

Shocked at her erratic behavior, Gehazi tried to thrust her aside. Elisha stopped him. Seeing the woman's anguish as she alluded to God's earlier promise regarding her son, Elisha suddenly understood. He immediately ordered Gehazi to Shunem to "Lay my staff on the boy's face."

At this point the woman could have followed the prophet's servant to her home. But now her prayerful faith and perseverance lead her to demonstrate a third great principle found in intercessory prayer.

Boldness.

Intercession Prayer Principle #3: Pray with boldness.

“As surely as the Lord lives and as you live, I will not leave you,” the woman declared to the prophet (2 Kings 4:30, NIV). [Note: the speaker may—or may not—wish to reference that these words perhaps bring to Elisha’s memory a time when he boldly proclaimed the exact affirmation to his mentor and prophetic intercessor, Elijah, just before his heavenly ascent in a chariot of fire (see 2 Kings 2:2, 4, 6).]

God honors holy boldness. In fact, Jesus encourages it!

Jesus Christ, our great Example, is also our heavenly Intercessor (Heb. 4:14). It is He who admonishes us to “hold fast.” From personal experience, He understands our pain. He “was in all points tempted as we are, yet without sin. Let us therefore come boldly to the throne of grace, that we may obtain mercy and find grace to help in time of need” (Heb. 4:15, 16, NIV). Jesus will complete the good work in our lives that He began and has promised to finish (Phil. 1:6).

Moreover, Jesus will finish the “good work” He began in the lives of our children and of anyone else for whom we are interceding. He has promised to work with anyone who chooses to believe in Him, and He died for “whosoever” (John 3:16).

Our intercessions—in faith, perseverance, and boldness—will, in time, wrest from the enemy’s grasp many who appear to be slipping away from eternal life.

Triumph in Shunem

Back in Shunem with Elisha, the woman waits as the prophet prays and works upstairs over the lifeless form of her son. Her prayer for the boy has now become Elisha’s prayer to the God of miracles (2 Kings 4:33). Between attempts to warm the child’s cold body, the prophet paces and prays. Downstairs the mother waits and prays.

In heaven’s time and heaven’s way, the sovereign God puts new, living breath back into the lungs of the child. The boy revives and sneezes seven times. The “holy man of God” carries the resurrected son downstairs to place in his mother’s arms. The Shunammite falls at the prophet’s feet, scarcely comprehending what God has just done for an exhausted woman and a travel-weary prophet—through their united prayer of intercession.

“So was the faith of the woman rewarded. Christ, the great life-giver, restored her son to her. In like manner will His faithful ones be rewarded when, at His coming, death loses its sting and the grave is robbed of the victory it has claimed. Then will He restore to His servants the children that have been taken from them by death.” (7)

What a beautiful illustration of what our previous Savior does for us every time we pray to Him! As the focused prayer of the Shunammite became the focused prayer of the prophet . . . so our prayers of intercession become the very prayers of Jesus before His Father’s throne! Does this living reality not thrill your soul and bring courage to your heart? Especially during these turbulent times in this world’s history?

“Therefore He is also able to save to the uttermost those who come to God through Him, since He always lives to make intercession for them” (Heb. 7:25, NKJV). What an unspeakable and undeserved privilege!

We have an Intercessor—“holy, harmless [innocent], undefiled”— who makes our prayers as His while interceding on our behalf! Furthermore, Christ not only improves and expands on our prayers (Rom. 8:26), He gives us the strength and grace we need as we wait upon God’s often-delayed answers. Hope and courage, writes Ellen White, are the fruit of faith. “Despondency is sinful and unreasonable. God is able and willing ‘more abundantly’ (Heb. 6:17) to bestow upon His servants the strength they need for test and trial . . . . And this He does in His own time and way . . . .” (8) What a Lord! What an Intercessor! What a Savior!

Christ is interceding right now

Let’s not be tempted to doubt God’s ability to respond to intercessory prayers today as He did in Bible times. “Were not miracles wrought by Christ and His apostles?” asks God’s servant. “The same compassionate Saviour lives today, and He is as willing to listen to the prayer of faith as when He walked visibly among men.” (9) And He *does* answer.

Mere Narabe taught in an Adventist school in Fiji. One Sabbath she visited a neighboring village where no Adventists live. She invited the children to come sing songs about Jesus and listen to stories. Thus a children’s Bible hour was born in that village. The little group of children grew so large that the headmaster’s house, where they met, could no longer hold them all. So he arranged to let Mere meet with the children in a room under the village’s only church.

One little girl, Susi, often attended the children’s Bible hour. When her grandmother learned she was attending the meetings, she told Susi not to go anymore. But Susi was determined not to miss the children’s meeting, so she would sneak away from her work and stand outside the meeting room and listen through the window.

Mere knew that Susi’s grandmother forbade her to attend the meetings, but she did not know that Susi was hiding outside and listening. Apparently Susi did this for several months.

After only three months of doing her best, Mere’s heavy commitments in her own village forced her to stop holding the Bible hour meetings. She often wondered whether the children’s meetings had made any difference in the lives of those who attended. Yet Mere knew of no one in the other village who would nurture the seeds of Bible truth that she had planted so carefully for just a few short weeks.

All Mere could do was pray. And pray she did for those distant children. In *faith* she interceded for them. With *perseverance*, she continued her prayers over the next few years. With holy *boldness*, Mere pleaded that God would touch at least one soul through her short-lived story hour ministry. Many years later Mere returned to that village on a Sabbath day. Imagine her surprise and delight to see an Adventist church there! She slipped into what was evidently testimony time in the morning’s services. Mere saw a young woman stand to her feet. The young woman testified about how she had first learned about the Adventist truth.

“When I was a little girl,” she began, “a woman came to our village to hold story hour for children. I could not come in, because my grandmother prohibited me, but I stood outside and listened. I remembered what this woman had taught us. So when Adventists came later to hold meetings in our village, I knew that they were sharing the truth. I attended their meetings. I joined that church. Today my husband and children are all Adventists.”

Mere recognized the young woman as “little” Susi from so many years earlier. After the worship hour, Susi found Mere and told her that most of the other children from that children’s Bible hour had become Seventh-day Adventists as well. Mere’s heart sang as she realized that her little children’s story hour, which ran for only three months, had planted so many seeds that grew to a beautiful harvest for God. She had done her best and then continued to intercede on behalf of the children and their village. God did the rest. Amen! (10)

From test to testimony

Since the lateness of the hour does not permit us to share all the details of today’s Bible story, take some time this afternoon to read the rest of the Shunammite’s story which appears in 2 Kings 8:1-6. The woman’s test—losing her son—became her testimony. And, years later, God chose the perfect moment for this very woman to enter the court of the king and share her testimony with national leaders—the story of what an all-powerful God did in response to intercessory prayer. Once again (this time recorded in 2 Kings 8), God rewarded the Shunammite for her faith—this time, providing for her temporal needs during a time of famine and social upheaval.

God calls us to intercession

Our world today is also experiencing troubled times. Yet let’s never forget that the Shunammite’s God is our God too. The same God who heard that mother’s prayer—and the pleas of the prophet who joined her in prayer—hears our prayers as well. In fact, He calls us to prayer. “Pray without ceasing” (1 Thess. 5:17, KJV). Just as surely as God called Claudette to pray for her father who was lost at sea, He calls you and me to intercede for those around us who are drowning in the sin-caused storms of life.

Perhaps even you, yourself, are struggling to survive a life storm. Maybe the angry waves sweeping over you are waves of grief or financial loss or persecution or loneliness or hunger or disease or children making hurtful choices.

Whatever storm is buffeting you, remember that Jesus is bigger than that storm. Jesus is bigger than *any* storm. And He longs for each of us to invite Him into the very details of our lives—through prayer. Never forget these promises that we read earlier from the Bible and the Spirit of Prophecy. Let me repeat just a few of them.

“The prayer of a righteous person is powerful and effective.” Amen!

And, “It is part of God’s plan to grant us, in answer to the prayer of faith, that which He would not bestow did we not thus ask.” Why do we pray so little when “God’s heart of infinite love yearns toward [us], ready to give [us] more than [we] can ask or think”? (11)

Understanding this, how can we *not* renew our commitment today to intercede for others? And how can we not renew our commitment today to intercede for ourselves, knowing we are supported—in prayer—by Jesus Himself?

What hope! What peace!

With full assurance in our heavenly Intercessor we can proclaim, along with the Shunammite, “It *shall* be well.” And as she found comfort in the intercession of the prophet praying her own prayer, we too can rest in the heavenly work of Jesus Christ who makes our prayers His own before the throne of the Father.

Even in troubled times, let us proclaim, along with the Shunammite, “It shall be well.” Because of both earthly *and* Heavenly intercession, we can also affirm that “It *is* well. It is *well* with my soul!”

Sermon Footnotes

- (1) Ellen G. White. *The Great Controversy*, p. 525.
- (2) “Shunem.” *Harper’s Bible Dictionary*. San Francisco: Harper & Row, 1985, p. 948.
- (3) Ellen G. White. *Prophets and Kings*, p. 157.
- (4) *Ibid.*, p. 260.
- (5) Mark Finley. “Experiencing the Power of Faith.” *Adventist Review*, September 24, 2014, p. 6.
- (6) White. *Prophets and Kings*, p. 157.
- (7) *Ibid.*, p. 239.
- (8) *Ibid.*, p. 164.
- (9) Ellen G. White. *The Great Controversy*, p. 525.
- (10) Adapted from Charlotte Ishkanian’s “Children’s Bible Hour Reaps Harvest.” *Mission*, 2004 (used by permission).
- (11) Ellen G. White. *Steps to Christ*, p. 94.

AFTERNOON PROGRAM IDEAS AND RESOURCES

Program Idea #1:

In Celebration of Prayer

[A prayer testimony service based on readings from the forthcoming 2016 General Conference Women’s Ministries annual devotional book, the proceeds of which go to educate college-age woman around the world]

Song Service

Welcome and Opening Prayer

Scripture Reading

And they overcame him [the great dragon . . . that old serpent, called the Devil, and Satan (Rev. 12: 9)] by the blood of the Lamb, and by the word of their testimony . . . (Rev. 12:11, KJV).

Program Introduction

Program facilitator: Good afternoon. During this Day of Prayer emphasis service we are going to listen to several brief—but very encouraging—contemporary testimonies about prayer.

Do you remember what Jesus said about our own prayer testimonies at this point in Earth’s history? In Revelation 12:11, He—through John the Revelator—said that the saints would overcome the devil by the blood of the Lamb and “by the word of their testimony”!

Ellen White wrote that “We have nothing to fear for the future, except as we shall forget the way the Lord has led us, and His teaching in our past history” (*Life Sketches*, p. 196). Sharing our testimonies about God’s involvement in our lives is a powerful way to help us remember His leading and teaching in our past.

As you listen to these testimonies for the next few minutes from women around the world, I’d also like you to be thinking about a prayer-related experience in your own life that you could share. After we hear these testimonies, I will open the floor for an old-fashioned testimony service. I invite you to be ready with at least a snippet of your testimony, at least, enough of your prayer-related testimony to encourage us to renew our prayer efforts—both for others and for ourselves.

[**Note to facilitator:** the following testimonies are scheduled for inclusion in the 2016 General Conference Women’s Ministries devotional book from the month of July which will focus particularly on prayer]. Sit back now and be blessed as you listen. Adjust the number of testimonies you read to the time parameters of your program. For the sake of variety, you may wish to ask a number of individuals to take part in the following readings.]

Story #1: “The Recumbent Bike” by Jill Rhynard

(Jill is retired in Vernon, British Columbia, Canada. Due to a disability, life has some challenges, but she enjoys traveling. She has two married sons who live in the United States.)

Text: You can be sure that God will take care of everything you need, his generosity exceeding even yours in the glory that pours from Jesus. Phil. 4:19, MSG.

Going to the gym was no longer safe as I have a neurological condition. My neurologist suggested that I buy a recumbent bike so I could continue to exercise in safety. Checking various on-line classifieds proved unfruitful, and as summer rolled around I forgot my quest.

Fast forward to September. A friend and I were shopping at a Costco discount store when I noticed the store had recumbent bikes (a type of bicycle ridden in a recumbent position) for sale. Although they were quite expensive, I realized I still needed one. The following Monday I decided to check the on-line classifieds once again. Nothing. Then it dawned on me that God is interested even in the small details of our lives, so I prayed about it.

When I was running an errand later that morning I noticed a sporting goods consignment store that I had never seen. Should I stop or keep going? My illness requires expending a significant amount of energy to do basic things. I just wanted to go home. But with the words *go* and *stay* playing in my head, I noticed there was a place to park close to the door. I went in . . . and just about tripped over a recumbent bike that was just inside the door! The salesman said it had been brought in over the weekend—before I had even prayed! The bicycle was so perfect that I bought it on the spot.

Now, how could I get it home? I was so excited about my miracle that I went on Facebook (online social network) as soon as I got home—although I didn’t say anything about needing to get the bike home. Within 20 minutes a friend called and asked, “Do you need help getting it home?” Her husband was home that day and could pick up the bike for me. Wow! He stopped at the church to pick the pastor to help him. It was another miracle that they were both available.

The two men picked up the bike and delivered it to my place within an hour of my purchase.

Sometimes we take only the big things to God in prayer. Yet He is interested in all aspects of our lives. We just need to remember to go to Him and not limit Him. There are many ways for Him to look after our needs. What needs can you take to Him today?

Story #2: “I Know He Cares” by Sharmila Rasanayagam-Osuri (Originally from Sri Lanka, Sharmila now lives in Kensington, Maryland, with her husband, her son, and her daughter. She enjoys reading and music.)

Text: He shall call upon me, and I will answer him: I will be with him in trouble; I will deliver him, and honour him. Ps. 91:15.

God has promised that He will answer even before we call. I experienced this first hand when we were on a trip visiting India. The train journey from Delhi to Pune seemed to take forever, but thankfully we were just one night away from reaching our destination. Everyone was busy doing their own thing. All of a sudden a passenger my parents had befriended noticed that the pouch my Dad had around his wrist was missing. This wouldn't have been an issue except that this was the pouch that contained all our passports and traveler's checks.

My father pulled the chain to signal the train to slow down enough so he could jump off, followed by my brother. They both began running back the way the train had come. Within minutes the train started moving again, leaving my Dad and brother behind.

My mom and I were in tears, with no idea what to do or what was going to happen next if Dad and my brother couldn't find the missing pouch. We would not be able to leave the country if we did not have travel documents or the personal ID documents that were also in the pouch.

We did the only thing we both knew we could, pray. We pleaded with God for the safety of our loved ones and for a miracle in their finding the pouch. The odds against my Dad finding the pouch were pretty high. The station master confirmed that as well when he directed us to the next large train station.

Having confidence that God could do everything, we continued to pray and trust Him. When our train pulled into the Pune station, we had a message waiting for us: not only were both my Dad and brother safe but the pouch had been found . . . intact.

What a mighty God we serve! Not only had God used a stranger, at just the right time, to alert my dad that the pouch was missing, but against all odds amidst the teeming crowd, God had kept that pouch safe and intact for my Dad to find.

Years have passed since this incident took place, but I am often reminded of this miracle and of the mighty God we serve. Tell someone today how God has answered *your* prayers.

Story #3: "Roxy" by Dalores Broome Winget (Dalores is a retired 30-year elementary teacher living in Warwick, Pennsylvania, with her husband. This much-published writer has two children and two granddaughters.)

Text: And all things, whatsoever ye shall ask in prayer, believing, ye shall receive. Matt. 21:22.

"Mom, you've got to pray for Roxy!" My son's voice on the phone sounded frantic.

Concerned, I asked, "What's the matter?" Roxy was my granddaughter's new puppy, a tiny brown and white wiggly bundle of joy. And oh, how little Juliana loved her. In fact, we all loved her!

“Juliana was carrying some straight pins,” Rich continued,” and dropped them on the floor. Roxy ran over and swallowed one before Juliana could pick it up. We rushed her to the vet. After taking an x-ray and finding the pin, the vet explained that Roxy had to have surgery or she would die.”

My son continued, “There was one other option that the vet explained. We could take Roxy to an Emergency Vet Clinic and perhaps that vet could reach down into her stomach with little pinchers at the end and pull the straight pin out. Madelin [my daughter-in-law] and Juliana took her there. Unfortunately, Roxy’s stomach was full of food so the pin was buried. The vet couldn’t find it. Madelin and Juliana are on their way home. I can’t afford \$3,000 for the surgery, so we all need to pray.”

I promised I would pray. And I did. “Dear God, please spare Roxy. Juliana is only 11 and she loves Roxy with all her heart. I don’t know how you’ll do it, but please spare that little puppy’s life.” I must say that I had doubts. How could a straight pin possibly make its way through all those tightly wound puppy intestines without any damage?

About 10 minutes later, the phone rang again. It was a jubilant Juliana.

She said, “On the way home, Mommy said, ‘We forgot to pray to Jesus.’ So we pulled over to the side of the road and prayed. Grandma, Roxy’s not going to die. I prayed to Jesus and He told me she would be all right.”

Four long, worrisome days later, a happy Juliana called again. “Grandma, Roxy passed the pin. She’s going to be all right just like Jesus told me.” Today Roxy is a healthy-one year old pup and still a wiggly bundle of joy. So whatever you are facing in your day today, please remember the important lesson that a child taught me: nothing is too hard for God!

Story #4: “Espresso Prayer” by Denise Hochstrasser (Denise is married, has three adult daughters, and three grandchildren. She travels widely as Women’s Ministries Director for the Inter-European Division in Bern, Switzerland.)

Text: Ask, and it will be given to you; seek, and you will find; knock, and it will be opened to you. For everyone who asks receives, and the one who seeks finds, and to the one who knocks it will be opened. Matt. 7:7, 8, ESV.

First Thessalonians 5:17 tells us to “Pray without ceasing.” *Well, I thought, this is what I’ve been doing. I’ve prayed and prayed . . . and gotten even more weary and discouraged.*

Praying without ceasing can be very difficult for busy women. “My only quiet place,” a busy young mother once told me, “is in the bathroom sitting on the toilet. But I can’t stay there all day.”

Then I discovered a little book entitled *Espresso Prayer*. Espresso (a Latin verb form meaning “to press out”) is also the name of a strong-flavor coffee served in small cups. Though not interested in coffee, I found helpful the writer’s comparison of prayer to espresso. The author of the book explained that,

throughout the day, we can formulate short prayers, like espresso servings in smaller cups. God doesn't ask us to spend all day on the same long or "big" prayer. God asks us to pray "espresso" prayers throughout the day—short, strong, and aromatic. With God we can develop something like an SMS (Short Message Service). We can do this by sending Him short, concentrated messages all day long. I have now started, besides my morning and evening prayer sessions, making espresso prayers a way of life.

When I see a mother in the supermarket struggling with a defiant child, I pray a short, intense prayer for her instead of judging her. *Please Lord, give this lady a special blessing for the day.* When I see a young man in the street, searching through waste in trash bins, I pray, *Dear Lord, help this young man find a shelter for the night.* In church, when I see an elderly person complaining about noisy children, instead of shaking my head, I pray, *Dear Lord, help this lady to find joy in the shiny and bright eyes of the little ones.* I now pray many espresso prayers during the day sending God SMS "texts". And He has answered so many of these.

I would like to encourage every one of us to develop an SMS "culture" with our Creator. Espresso prayers will reach Heaven during those times when we can't be on our knees for hours. Unceasing prayer becomes a reality throughout the day as we develop new prayer habits. Prayer becomes a greater joy and a way of life that will bring you rich rewards, as it has me.

Facilitator: [At this point, you can ask for volunteers from the congregation who would be willing to share a personal testimony about prayer. In case people are shy about starting, you might be prepared to share one of your own to give others an encouraging prompt to get up and share. Affirm each testimony, encouraging the presenter to continue telling his or her story to others until Jesus comes. At the appropriate time, end the program with prayer. This prayer can be offered in small groups. Encourage the congregation to pray for the Holy Spirit's power in each person's testimony-sharing during the days ahead. Pray also that God will set up the right "divine appointments" during which the testimonies can be shared.]

Closing Prayer

Program Idea #2:

“Turning Need into a Prayer Ministry”

Program needs: a song leader, a program facilitator, and four other women readers.

Song Service

Welcome and Opening Prayer

Program Introduction

Program facilitator: Good afternoon/evening. The Bible shares that Joseph told his brothers that God had turned their cruel treatment of him into blessings for many (Gen. 50:20). God promises in Romans 8:28 that He can use all things—even pain, loss, and need—into good things. He did this for Joseph, and He will do it for us. According to this promise in Romans, God doesn’t waste any of our life experiences—even the painful and challenging ones. He has a redemptive use for them.

Ellen White wrote that “Storms of trial and adversity may break upon [the believer], but he is not swayed from his foundation, for his soul is riveted upon the eternal Rock. . . . workers in the cause of God will be men [people] of prayer, and will have success” (*Review and Herald*, July 10, 1879). So when we cover with prayer life’s trials and adversities, God has a plan to use them—with success.

This [afternoon], therefore, we want to explore the topic, “Turning Need into a Prayer Ministry.” In their own words, we are going to hear from different women from different parts of the world who did this very thing. Each woman will share (1) what challenging or painful life situation caused a need in her life. Then she will tell how she prayed over this situation and reached out beyond her prayers. Finally, we will hear how God granted His success to these prayers. Each woman will also share at least one tip for how *you* might allow God to turn a present need in *your* life into a prayer ministry. [Note: tailor the number of ministries you share to your program time parameters.]

Ministry #1: Praying for Our Children

Facilitator: Who among us, man or woman, does not worry about our children? Of course, we hope that our children will always make the right choices in life. But when they do not, what are we to do?

Our first need-into-prayer ministry testimony comes from Dr. Deborah Harris of North Carolina in the United States. Deborah, longtime university professor and teacher of children with special needs, is president and CEO of Deborah Harris, Inc., a speaking and consulting business. Harris, also known for her inspirational messages, has founded the powerful Praying for Our Children ministry (prayingforourchildren.org) which has gone global.

At this time, I will invite a stand-in for Dr. Deborah Harris to join me at the podium. She will be responding to my interview questions with the actual words of Dr. Harris. (Reader #1 comes to the podium)

Welcome, Deborah. I understand that you have been a single parent for many years. Deborah, how did your ministry, Praying for Our Children, come into existence? What was the challenge or the need you were facing when it did?

Reader #1: This is how Praying for Our Children evolved as a ministry. Some years ago, my college-age children turned into people I did not know. They caused me all kinds of grief. Out of a motherly desperation to “save” them, I began searching for ways I could get them under “my” control. God instead instructed me to pray for them.

Facilitator: How did you reach out beyond your own prayers?

Reader #1: I was focused on prayers being answered regarding my children, only to realize God had a bigger plan. His plan was revealed as I traveled around the world delivering messages to God's people and asking audiences to pray for *my* children.

Hundreds of parents, burdened by the journeys of their children, pleaded with me to pray for their children as well. I was moved by men and women groaning for their children’s well- being, and I was compelled to start a ministry that would unite people around the world to stand in the gap for our children.

We have found that prayer is the most powerful tool we have to protect our children and lead them through challenging and often life-changing experiences.

Facilitator: How has God blessed your prayer efforts and answered your prayers?

Reader #1: Lifelong friendships have been established through our programs, in particular, First Tuesdays, which is a worldwide campaign that unites people in prayer for our children from 6:00 to 6:30 p.m. Whether by coming together in a home, at a church, or on a telephone conference call, our First Tuesdays program has become a forum for people to share their family-related challenges and victories in prayer. The testimonies are limitless, and my own children are among the miracles wrought through prayer. My children were the catalyst for this ministry, but they now are the engines that keep this ministry running.

In addition to prayer—and through prayer—God has enabled us to sponsor several camps especially designed for the needs of single parents with challenging teenagers. God has helped us provide each family with spiritual and family counseling, not to mention bonding opportunities through experiences in the out-of-doors as well as a year’s follow-up family support. Everything we have been able to do for others, however, has been bathed in prayer.

Facilitator: What would be your counsel to someone who feels called to turn his or her pain into a prayer ministry?

Reader #1: Accepting God's calling in your life and responding to His leading is the best way to start your prayer ministry. It will not be easy, but starting small, staying focused, and praying without ceasing ensure God's richest blessings.

Facilitator: Amen and thank you. (Reader #1 returns to her seat). God cares so much about our children, doesn't He? Thank you, Dr. Harris. I hope this interview now has you thinking about ways to pray more effectively for the children in your life.

Ministry #2: Praying to Combat Separation and Loneliness

Facilitator: Let's turn our focus now to a different part of the world: South Africa. (Reader #2 comes to the podium) We live in an age of electronic devices, and the Internet has proven to be a mighty channel for ministry.

We want to talk to Cordell Liebrandt, whom God led to begin a unique prayer ministry. Online! Once again, I will invite a stand-in for our interviewee to join me at the podium. She will be responding to my interview questions with the actual words of Cordell Liebrandt. (Reader #2 comes to the podium)

Cordell, let me first introduce you. You were a Union women's ministries leader for a number of years and also hosted a religious television program. Currently you are serving in a pastoral capacity as chaplain for six schools. Where are you doing that?

Reader #2: In the Cape Conference, Southern Africa Union.

Facilitator: Very good. We want to extend a special welcome to you today.

Reader #2: Thank you.

Facilitator: So tell us, how did your weekly online prayer group ministry begin?

Reader #2: It began when a friend sent me an e-mail that read, "When my arms can't reach people who are close to my heart, I always hug them with my prayers." That e-mail affirmed what I'd always believed: that even though my friends are in different parts of the world, I could stay connected to them through the vehicle of prayer. Separation, isolation, and loneliness can motivate us to reach out or stay in touch. Those simple words compelled me to start an online prayer group that has now been going for more than ten years.

Facilitator: How would one start an online prayer group?

Reader #2: I'd suggest the following four points.

1. Pray and ask the Lord to show you whom to include in the prayer group. I recommend five to eight, but no more than ten, for maximum participation.

2. Once the Holy Spirit has impressed you whom to include, contact the ladies and invite them to partner with you in prayer. It should be understood that confidentiality is required.
3. Pray for a group leader. She will be responsible for sending a reminder each week to members to submit their praises and prayer requests. She will also compile the list of requests and send it out to the group. The leader can include a short devotional thought or words of encouragement with her reminder.
4. Select which day of the week works best for the group to set aside for intercession. For example, if the reminder is sent out on a Monday, participants have a day to respond, and the leader can compile the list and send it out on Tuesday evening, ensuring everyone receives the list and can be interceding together on Wednesday.

Facilitator: These are wonderful suggestions. Do things always run smoothly? What can a person starting an online prayer ministry expect?

Reader #2: Don't be discouraged if some members choose to be minimally involved. Being part of this prayer ministry is for their growth too, and many pray faithfully each week, even if they don't send in their requests.

With time, the needs and demands of life will change, and some will find that the group is no longer a good fit. This is a good time to downsize if the group has become too large, but usually there is someone just waiting for an invitation to join.

The trust, fellowship, and spiritual growth that will occur within, and between, members of the group is truly life changing. There is power in prayer!

I love this quotation on prayer which comes from *Christ's Object Lessons*, page 250. It says, "Prayer unites us with one another and with God. Prayer brings Jesus to our side, and gives to the fainting, perplexed soul new strength to overcome the world, the flesh, and the devil. Prayer turns aside the attacks of Satan."

Facilitator: What a wonderful and encouraging thought! Thank you so much, Cordell, for sharing this unique technology-based ministry to combat loneliness. Maybe your prayer ministry will encourage others to start their own. All it takes is "two or three gathered together" in the Lord's name, right? Even if the gathering is electronic. (Reader #2 returns to her seat)

Prayer Ministry #3: Praying in Time of War

Facilitator: Times of world crisis—as in political unrest and war—give us cause to pray, don't they? We'll next hear the words of a mother. Her son is a Seventh-day Adventist army doctor who was sent to the Middle East to set up the first field hospital in a very dangerous area of crisis and armed conflict. (Reader #3 comes to the podium)

Patty Hyland, you have been a pastor's wife for over 50 years. With your husband you have ministered to others in Sri Lanka, the South Pacific, and the United States in the State of Oregon. You also served as Women's Ministries director for the Guam-Micronesia Mission for a number of years when your

family was living and ministering in Palau. You are currently serving as a volunteer chaplain, I understand. I am sure you have many stories you could share about that.

Yet I am particularly anxious to learn more about how God turned your motherly concern for your son's safety into a community prayer ministry. I believe you were teaching ESL (English as a Second Language) at a community college when your army doctor son was deployed to Iraq. Is this correct?

Reader #3: Yes, that's right.

Facilitator: One day you were sitting with an acquaintance in a Military Support Group at that community college. What happened?

Reader #3: My friend, Marianne, leaned over toward me and whispered, "Isn't something missing in this discussion here?"

I nodded my head and answered, "Yes, we desperately need prayer. But this is a government institution where prayer and Bible reading are not allowed." At the close of the meeting, I suggested to Marianne that we start to meet outside. She whispered her consent and later brought several others with aching hearts, lonely for loved ones in harm's way in Iraq.

We formed a prayer circle to pray for our loved ones. I closed that session with a reading from Psalm 107:1-3. "O give thanks to the Lord, for He is good. His mercy endures forever. Let the redeemed of the Lord tell what He has done, how He has saved them from their enemies, and brought them home from foreign lands."

Facilitator: How did the people in your circle respond?

Reader #3: There was a loud "Amen!" Then with tears in their eyes, mothers, grandmothers, sisters, wives, and brothers shared how very thankful they were for the prayers offered as we held up each son, each daughter, each soldier in earnest prayer. I could sense the power of the Holy Spirit working in many lives that first evening. So I decided that at our next session I would bring a box of *Steps to Christ* by Ellen White for whomever would like to take home a copy of that book.

And the prayer group grew.

Facilitator: How did people become aware of your prayer ministry? Just by word of mouth?

Reader #3: Yes, but I also put a small advertisement in the newspaper inviting relatives of military troops serving abroad—or at a home base—to join us for "Prayer and Praise" every Thursday at 7:30 p.m. Our get-together followed the Military Support Group held on the college campus.

Facilitator: I imagine that praying together brought a unity of spirit into the group.

Reader #3: Absolutely! We really bonded. We had little red, white, and blue heart-shaped metal badges made for us to wear. Inscribed on them were these words: "Support Our Troops In Prayer." Though our group began after the 911 attacks in New York City in 2001, many in our Prayer and Praise

Group still wear these badges. They are constant reminders that we will keep praying until every soldier is safe at home.

Facilitator: Tell us about your own family's soldier.

Reader #3: My own son, an army physician, was stationed in Spiker, near Tikrit. He experienced the trauma of aiding hundreds of soldiers and civilians who were victims of ID bombs. Many of the soldiers for whom he cared had missing arms and legs. Three times young army soldiers died in his arms as he was trying to save their lives. Later he suffered several months of major depression, grieving over the fact that he had not been able to save those lives.

Facilitator: That must have been traumatic.

Reader #3: It certainly was. Then the Army asked our son to do research on PTSD (Post Traumatic Stress Disorder). In fact, it became his primary focus as he completed a Masters in Public Health degree at the University of Washington. Now God is blessing as more soldiers are receiving two years of mental health treatment following their deployments.

Facilitator: Where is your son now?

Reader #3: At present, he is serving in Kuwait. Please pray for him and remember, as well, to pray for all the dear young people from many nations who are serving around the world in harm's way!

Facilitator: How would you suggest someone start a prayer support group for families with members serving in the military?

Reader #3: Just make friends with them and, when the time seems right, ask if they would like for you to pray for their loved one. Most people are wide open to prayer support in time of war.

Facilitator: Thank you so much, Patty, for your inspiring story and ministry. (Reader #3 leaves the podium)

Prayer Ministry #4: Crisis-Based Prayer

(Praying for Help against Principalities and Powers)

Facilitator: Our final prayer ministry experience developed in the country of Rwanda. (Reader #4 comes to the podium) Carolyn Sutton spent nearly a decade serving as a missionary ESL teacher in central Africa, including in Rwanda. I understand that, while in Rwanda, a simple knock on your front door was the beginning of a prayer ministry for you, correct?

Reader #4: Yes. One afternoon a student of mine knocked on my front door. I'll call her Angelique. She was only 13 or 14. I could tell she was troubled about something. Her mother, to whom she'd been very close, had recently died in a public transportation accident. Her father had remarried a woman who didn't like Angelique. To compound her distress, Angelique's paternal grandmother had just told

the girl that she'd been summoned by the ancestral spirits to meet with them over her upcoming spring break from school. The grandmother said that the spirits had a message for my student.

By now Angelique believed in the Bible and wanted to know how she could avoid this upcoming confrontation, the thought of which terrified her.

Facilitator: What did you tell her?

Reader #4: I told her to pray and have faith. Frankly, I didn't know what else to tell her because this looming situation seemed so overwhelming to both of us. Besides, I was afraid of getting involved. So I hoped she would just pray more and leave me out of it because I felt so helpless. Then Angelique asked me, "How does one pray and how does one have faith? Will you teach me?"

How could I refuse her desperate plea—although I had no idea how to begin? We decided to get together to pray and read the Bible for guidance as to how she should—or shouldn't—proceed with her grandmother's mandate. Since Angelique had a full academic schedule and I taught classes while also homeschooling our son, she and I had no free time to meet during the day. The only mutual "free" time my student and I had was at 5:30 in the morning. In order to have privacy and not wake anyone else up—either in my house or in the girls' dormitory—we decided to meet on a rocky outcropping near a rather dense forest. We agreed to do this twice a week.

That first Tuesday we were individually terrified while trying (in vain) to find each other in the pre-dawn darkness. However, God gave us the courage to try again on Thursday. Soon another student asked to join us. She too wanted to know how to pray and have faith. Before long, three girls—and then six—were coming to study in the dark on the rocky outcropping. For over two years we studied the Bible by kerosene lantern—and under a leaky "roof" of umbrellas when it rained. Our group prayer list grew, and how we prayed!

Facilitator: And how God answered, right?

Reader #4: Absolutely. For starters, Angelique's grandmother never mentioned, ever again, a séance with the ancestral spirits. That was a huge answer to our prayers.

During those prayer group years several girls made decisions for baptism. Others were convicted of certain sins, confessed them, and made things right with people they had wronged. All of us learned to forgive. The girls' prayer group got so large that we eventually had to divide into two more groups.

And here's the wonderful thing—I didn't lead out in the new prayer and study groups. You see, older girls from our original prayer group began getting excited about what they were learning from the Bible. They were astounded as they experienced God's answers to their prayers. The Holy Spirit began giving them a burden to teach and spiritually mentor younger girls living in the dormitory. It was some of the original prayer group girls who formed these new groups to prayerfully minister to their little sisters in the faith.

Facilitator: So you experienced God turning a need, involving spiritual warfare, into a prayer ministry. I understand Angelique developed a personal relationship with Jesus Christ and was baptized.

Reader #4: Yes, and the prayer group continued for a number of years after I left Africa and returned to my home country. And what friends-for-eternity a prayer group like this makes! To this day I praise God for fulfilling Romans 8:28 in this situation of crisis when the “rulers of the darkness of this world” were threatening to discourage a young believer.

Facilitator: What word of advice would you have for someone wanting to start a prayer group like this?

Reader #4: Just focus on a crisis—any crisis. You won’t have to look far. Invite at least one other person to join you in prayer to seek God’s guidance and comfort. Jesus said, “Where two or three are gathered together in my name, there am I in the midst of them” (Matt. 18:20, KJV). God will take it from there and be in charge. He will take charge of your prayer group, the answers, and your growth in faith.

Facilitator: Thank you for sharing. (Reader #4 leaves podium)

We have just heard about four far-reaching ministries that God grew from times of challenge, loss, or fear. So let me ask *you* now. What issue in your life or in the life of someone you know might be the possible seed from which God could grow a prayer ministry?

For the next ten minutes, let’s divide **into groups of three to five** individuals to discuss prayer ministry options we have right here in our own congregation. Then we will come back together to share.

-Allow time for full-group discussion of current member needs and ways those needs might be turned into a personal—or full church—outreach ministry.

-Come up with specific strategies (just two or three) with which to follow through concerning any viable prayer ministry options.

-Determine who will take the initiative on these strategies and when they will report back to the church body or the Prayer Ministries Committee.

Facilitator: Let’s have a special prayer to end our program. We want to invite the Holy Spirit’s guidance as we move forward with our prayer ministry initiatives.

Benediction

Collaborative Group Prayer Activity Ideas

Neighborhood Prayer Walk and Fast: Let church members divide in groups of two or three to walk assigned streets or neighborhoods surrounding the church. Perhaps members could take sharing pamphlets that would encourage people they meet to pray and have faith in the Bible.

Plan a time of fasting on behalf of area people outside the church. Let the mid-week prayer service be the next opportunity for members to debrief about new contacts and ongoing prayer needs.

Becoming Answers to Prayer: After song service and informal program preliminaries, briefly share about the experience of Rhoda in Acts 12:1-17. Not only was she praying for the imprisoned Peter, but *she herself became part of the answer to those prayers!* She was the one to take the news of his release to the other believers in the house.

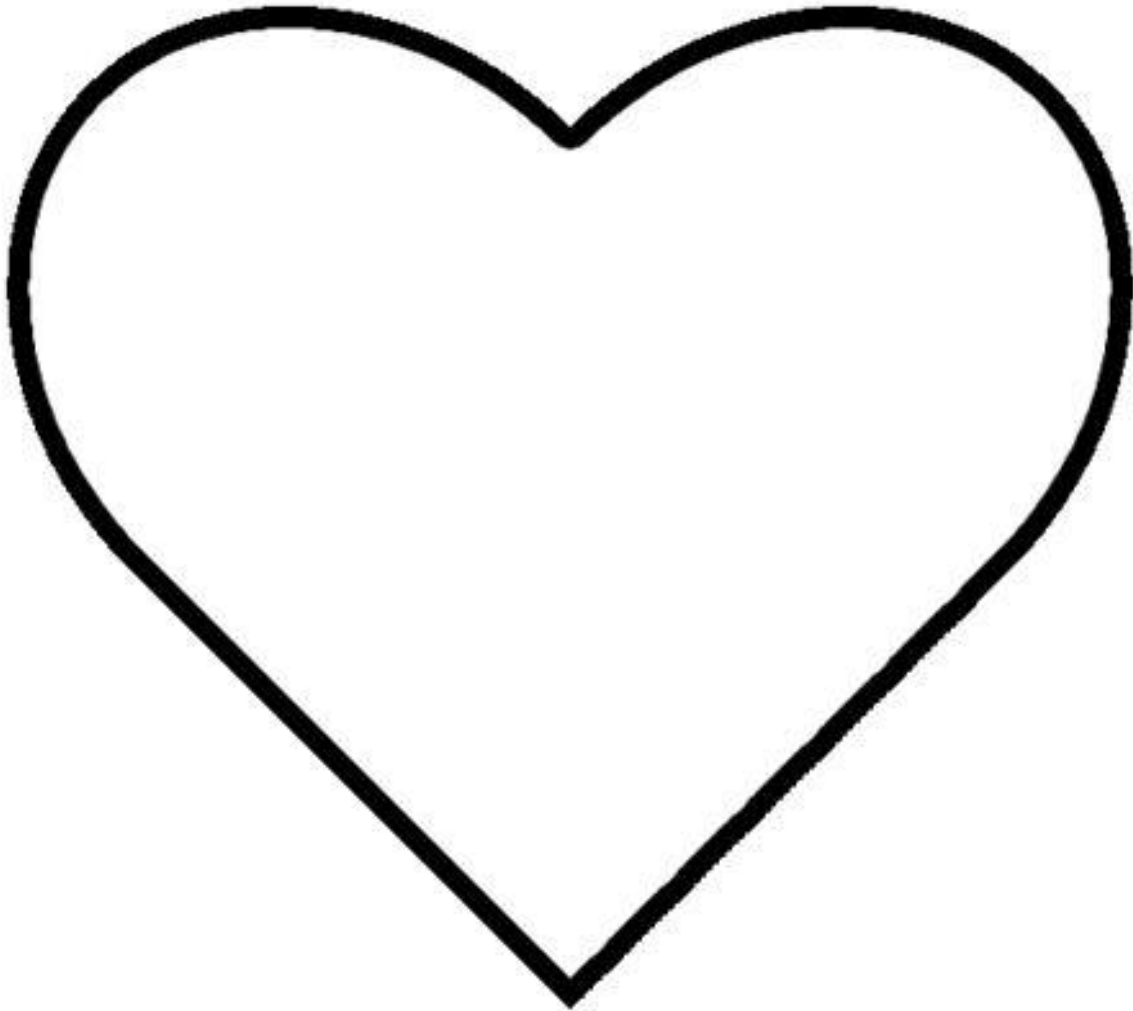
In small groups, discuss needs on the church prayer list and then brainstorm how members themselves could help meet these needs. Follow through.

Planning Ahead: Plan a follow-up Sabbath afternoon prayer service in the near future to come together to praise, sing, and pray. At that meeting attendees can brainstorm about starting up small intercessory prayer ministries. After all, as the testimonies in Program Idea #2 prove, even one person can start a prayer ministry that will touch many.

God hears my prayers for those I love.

Name: _____

Lord, hear
our prayer.

Directions: In the heart above, write or draw pictures of the people and things you are talking about with God. Trace the words in the prayer underneath.

Minulle kuuluu hyvää
Nainen, profeetta ja rukous

